

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

[Kasım Gülek: «Arafatta
şeytan taşladım» dedi]

Şeytan — Ver elini öpeyim üstat, ben
senin çömezsin olamam!

büyük yaz çekilişinde

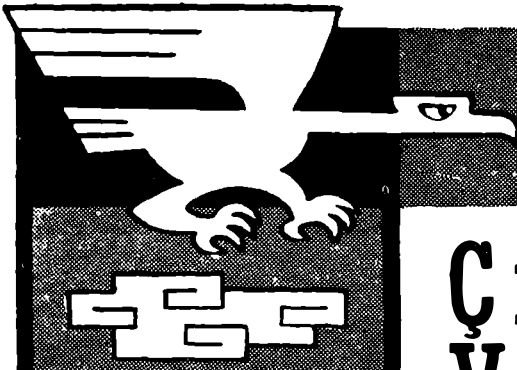
tekrar

5

milyon

TÜRKİYE BANKASI

(Faal: 3136—36)

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuî Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selâmi
Yurdatap, Nîmet Arzık,
Necdet Rüşti, Salâhat-
tin Kutlu, Zeyyat Selim-
oğlu, Cenap Güven, Bur-
han Esen, Kenan Akın-
cı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat
Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramîs Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gül den Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Cafer Zorlu,
Mehmet Polat, Semih
Balcıoğlu, Mim Uyku-
suz, Zeki Beyner, Bur-
han Solukçu, Şadi Dinc-
çağ, Mistik.

Yazı işlerini fillen
idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :

Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :
Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 liradır.
21 Mayıs 1964
Cilt : 6 — Sayı : 21

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

Çizme Ve Akıl!

SAYIN İnönü: «Çizmeni giy»
diye coşan delikanlılara:
«Benim çizmem yok, aklım
var!» demişti. Meğer eski Garp
Cephesi Kumandanı, savaş mey-
danlarında giydiği çizmeleri Ke-
mal Satır'a vermiş. Okumuşsu-
nuzdur elbet, Başbakan yardım-
cısı: «Kıbrıs için cihanla savaş-
maya hazırız!» diyor...

Dünyanın hangi çağda, hangi
kuvvetler dengesi içinde yaşadığını
unutmuşa benzeyen bir dev-
let adamına söylenecek söz pek
çok, daha doğrusu pek azdır.
Yalnız kendisine şu kadarını so-
ralım:

Eski İngiliz Başbakanı Eden,
Süveyş kapılarında niye çekil-
di?.. Abdülnâsır'ın İsrail'e tes-
lim olan ordularından korktuğu
için mi?

Kennedy, Amerika'nın emniyet
sınırları içinde ateş püskürmeğe
başlayan Küba kraterine niçin
bir çıkartma ordusu ile ayak
basmadı?.. Kara sakallı kızıl yol-
daşın sürülerinden korktuğu için
mi?

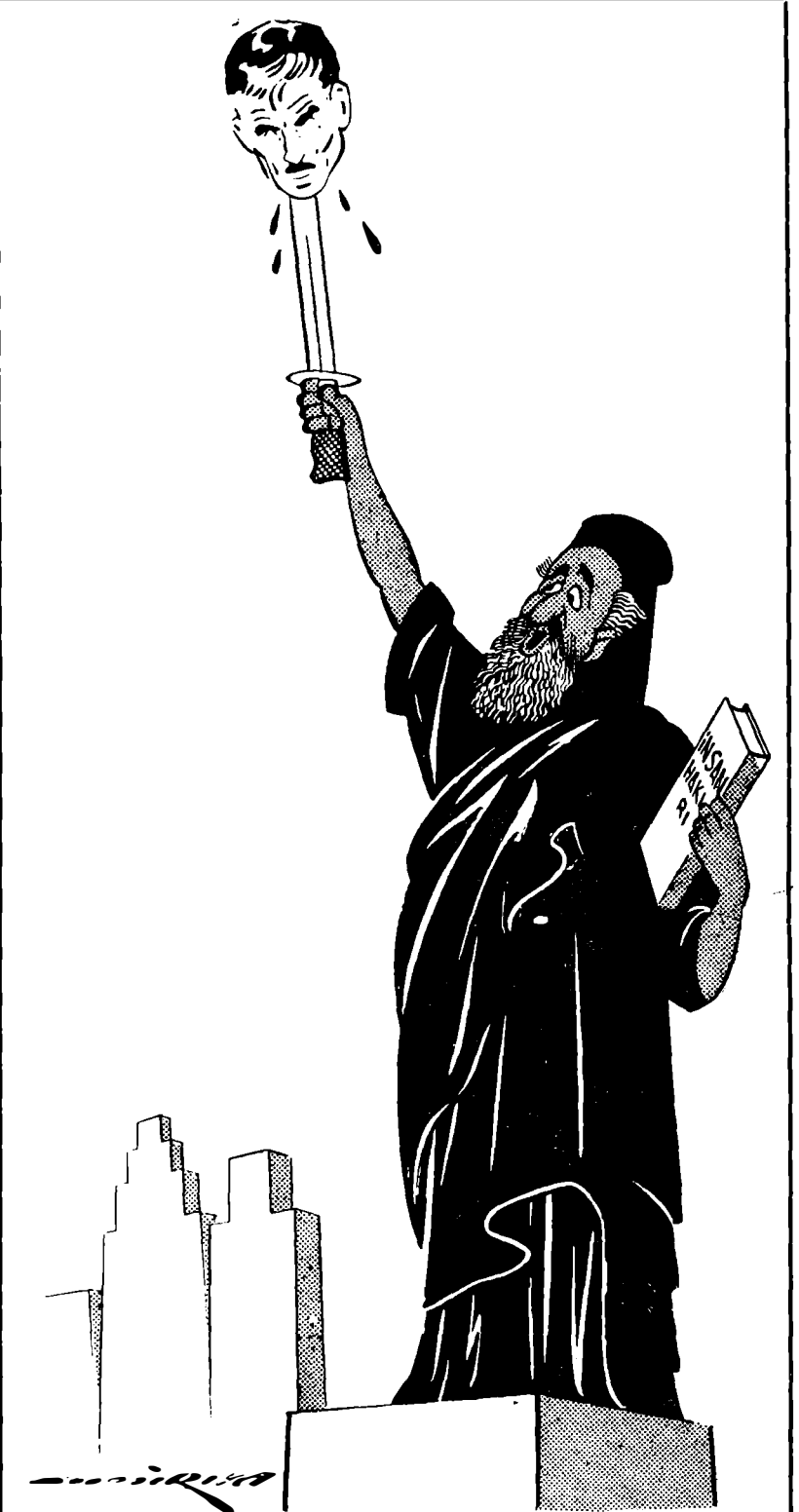
Sovyet Rusya, Castro'nun ülke-
sinde kurduğu ateş ağlarını — Kı-
zıl Çin'le lozuşma pahasına —
neden birer birer söküp götür-
dü?.. Amerika'ya pes ettirdiği
için mi?

Galiba, Kemal Satır dostumu-
zun tam tersine, cihanla savaş-
mamak için.

Artık Türkiye eski Türkiye
değildir. Artık en izbe sokağın,
artık en uzak köyün bile dünya
olaylarından haberi var. Artık
Kıbrıs göklerinde Yunan uçak-
larının gösteri gezisi yaptığını
herkes biliyor. Artık Rum çete-
lerine Yunan subaylarının ku-
manda ettiğini herkes biliyor.
Artık Beyrut limanından kalkan
gemilerin Makarios çetelerine
Nâsır'ın toplarını, tüfeklerini,
cephanelerini taşıdığını herkes
biliyor. Artık barış ordusunun,
bir açık hava sinemasında cina-
yetler filmi seyircisi olduğunu
herkes biliyor. Galiba, bu her-
kesin bildiklerini bilmemenin
rahatlığıyledir ki, fotoğraf maki-
neleri karşısında yüzünden gül-
lümseme eksik olmıyan bir Baş-
bakan yardımcısıyla karşı kar-
şıyayız!

Kıbrıs'taki haklarımız cihanla
savaşarak değil, politika alanın-
da, bilginin, zekânın, tecrübenin
üstün silâhlariyle savaşarak elde
edilir.

Unutmamalı ki, Yunanistan,
insanlık öfkesinin ateşini ne ka-

Amerika'nın yeni Hürriyet heykeli!

dar körüklerse körüklesin, Av-
rupa'nın şımarık çocuğudur.

Bize: «Bâtıl bir dinin barbar
sürüleri» diyen bu siyaset yan-
kesicilerine, müslüman kardeş-
ler üderi Nâsır bile duacı!

Cihanla savaşırız...
Sayın Başbakan yardımcısı
kendi soyadına güveniyorsa, sa-
tırla savaş çağında değiliz!

Bu çalınmış söz, şüphe yok, so-
kağın hoşuna gider. Ama hiçbir
zaman sokak politikacısı olma-
mış İnönü'yü güldürmez bile...
Onun için, bu sözü eski bir ço-
cuk doktoruna yakıştırsak bile,

bir Başbakan yardımcısına ya-
kıştırmayız.

Eğer Kemal Satır'ın yüreğin-
de yenilmez bir savaş isteği var-
sa, sınırlardan taşarak cihanla
savaşmaya ne lüzum var? Yurd
içinde savaşacak, sağcileriyle,
solcularıyla, nurcularıyla bunca
düşman varken!

Kıbrıs cihanla savaşarak kur-
tarılmaz. Hele üstünde savaş
meydanlarının tozu duran çiz-
melerini unutmuş bir akıl ada-
mının Başbakan olduğu Türki-
ye'de!

Yusuî Ziya ORTAÇ

LİSTE ÇIKTI LİSTE!

ADNAN VELİ

SON günlerde gazetelerde yer almış bulunan bir haber, siyasi partiler teşkilâtının hemen hemen her kademesinde hayli ilgi, merak ve kuşku yaratmıştı. Senato seçimlerinin çok yaklaştığı şu sıralarda parti genel merkezlerinde bile bu konu tartışılıyordu. Hele partiler teşkilâtı büsbütün şaşkınlık içine düşmüştü. Günlerden beri kahvedeki çekışmelerden bıkmış usanmış olan İlçe Başkanı Tahir Yağlıoğlu, tartışmaların ne kadar yersiz olduğunu meydana çıkarmak, üstelik partili arkadaşlarının da yüreklerini rahat ettirmek için, İl Başkanlığına durumu bildirmeyi, oradan alacağı cevaba göre de tutumunu tâyin etmeyi uygun buldu. İl Başkanlığı ile, ancak jandarma telefonundan konuşabilecekti. Jandarma Başçavuşu Kâmil için her zaman «o, bizdendir» derdi. Eh, «bizden» olan bir insanın da, böyle bir konuşmayı sağlaması, ilk görvelerinden biri sayılmalıydı.

Tahir Yağlıoğlu, yüzbaşının öğle paydosunda karakoldan ayrılmasını fırsat bilerek, Başçavuşa koştu. Ne yapıp yapıp, kendisini İl Başkanı ile konuşturmasını, bunun millî bir görev olduğunu söyledi. Başçavuş, oldukça kuşkulu bir insandı. En küçük dedikodulardan bile evham ederdi. Bununla beraber, Tahir Yağlıoğlu'nun inandırıcı sözlerine karşı duramadı:

— Başımıza bir iş gelmiyeydi barı.. diyerek telefonun manyetosunu çevirdi. İlçe Başkanı, cebinden Yenice paketini çıkarıp Başçavuşa uzattı. Başçavuş, sigarayı alıp kulağının arkasına kıştırdıktan sonra bir daha çevirdi kolu:

— Alô.. Bekir.. Sen misin Bekir?..

Oğlum bağla bakalım İl Başkanı Nevzat bey!.. Başka işe bakma.. Hemen bu işi ara..

Âhizeyi yerine koyduktan sonra, çok geçmedi, telefonun zili çaldı. Bu sefer Tahir Yağlıoğlu aldı âhizeyi..

— Alô.. Alô.. Neresi?.. Hah.. tamam.. Nevzat bey sen misin beyim?.. İyisin işallah beyim?..

— Sız kimsiniz?.. Alô.. Kimle görüşüyorsunuz?.. Kaçmakam bey mi?..

— Hayır beyim.. Gaymakama değil.. Ben İlçe Başkanı Tahir!.. Tahir Yağlıoğlu..

— Haaa, sen misin Tahir?.. Nâsılsın yahu?.. Bir aya yaklaştı bizim taraflara hiç uğramadın yahu..

— Beyim, burayı bırakıp da nasıl gelirim oralara.. Bura gaynıyor..

— Ne dedin?.. Kaynıyor mu?..

— Evet.. Gaynıyor..

— Niye kaynıyor yahu?.. Ne var, ne oldu gene?.. Halk Partisinin İlçe Başkanı mı bir muzurluk çıkardı yoksa?..

— Değel beyim.. Bu seferki onun muzurluğu değel.. Gazatalarda yeni bi havadis var. Okumadın mı ki?..

— Hangi havadisten bahsediyorsun sen?.. Bir sürü havadis var..

— Bu havadis, sırf bizim işlere ait bir havadis..

— Neymiş, söyle bakalım..

— Beyim, gazataların yazdıkları na nazaran, Hükûmat, dışarıdan yalan makinaları getirteyormuş. Bir adam bir yalan söyledi miydi, bu makina onun yalan konuştuğunu gösteteceymiş.. Şincik bu mesele, bizim işlerimizi çok bir bozar.. Seçmenler bu makinanın marifetini öğrenince, bizim işimize gelmez bu iş.. Halk Partisi Sanato seçminden önce bu makinadan getirip bütün konuşma kürsülerinin karşısına birer dene dikceymiş.. Kim kürsüye çıkıp da yalan bi lâf edecek olsa, makina hemen bunu gösteteceymiş.. Öyle olduktan kelli biz seçimi kazanamayız Başkanım.. Makinalı seçim yasaktır deyî Anayasada bi matte yok mu ki?..

— Bak, Tahir!.. Beni dinle.. Sen biraz da boşuna telâş ediyorsun. Evvelâ, Anayasa'da öyle bir madde yok.. Ama o makinaların da korkulacak bir tarafı yok.. Biz de okuduk o haberi gazetelerde.. Üstelik Genel Merkezle de temasa geçtik.. Genel Merkez bu hususta bir genelge yayınlıyacak zaten.. O genel-

geden size de gelir.. Ama, madem sen bu kadar telâşa düştün.. Sana birkaç söz söyleyeyim şimdi..

— Telâşa düşmem mi beyim?.. İki paralık bir makina ortaya çıkarsın da, bizim partiyi yere yıkarsın, olur mu?.. Buna hangi viçtan razı gelir?..

— Dur dur.. O kadar telâşlanma sen.. Sen bu makinaların nasıl işlediğini biliyor musun bir kere?..

— Nirden bilirim beyim?.. Ben sırf gazatada okudum..

— Bak öyleyse, dinle beni.. Bu makinalar, yalan söyliyeni adamın yalanını hakikaten tesbit ediyor.. Makinanın saat gibi bir kadrani var.. Onun üzerinde de sağa sola hareket eden bir ibre var.. Bir adam bir lâkırdı söyledi miydi, bu ibre oynamaya başlıyor..

— Haaaa, ağnadım.. Aynı Topal Niyazi'nin gamy-onundaki ampermetre gibi..

— Hah, tamam.. Tıpkı ona benziyor.. Şimdi, diyelim ki, bir yalan söyledin.. İbre ne olacak?..

— Oynıyacak beyim..

— İbre oynayınca, sıfırdan elliye kadar olan numaralardan birinin üstünde duracak.. Diyelim ki, on numaranın üstünde durdu.. Demek ki o yalan, on derecelik bir yalanmış..

— Haaaa, şincik ağnıyorum.. Vay it makina vay!..

— Yahut ta, biraz daha kuvvetli bir yalan söyledin.. Bu sefer ibreyirmi numaranın üstünde duracak.. O zaman buna yirmi derecelik yalan diyoruz..

— Beyim, orasını da ağnadım.. Bu makinanın derecesi, kaç gader derece gostetiyor?..

— Onu anlatıyorum işte.. Yalnız senin sesin biraz yavaş geliyor..

— Dur öyleyse bir manyata yapayım beyim.. Gırrrrr gırrrrr gırrrrr.. Şincik sesim nasıl geliyor beyim?..

— Şimdi iyi.. Ne diyordum?..

— Yalanın derecesini diyordun beyim..

— Hah, tamam.. Bir yalan daha söyledin diyelim.. O biraz daha büyük bir yalan olsun.. Makina bu sefer otuz numaranın üstünde duracak.. Demek ki bu yalan da, otuz derecelik bir yalanmış..

— Ağnadım..

— Bu makinada, yalan büyüdükçe, derecesi de büyüyor.. Daha büyük yalan söyleyince, makinanın numarası gelip elliye dayanuyooooor!..

— Pekey beyim.. Elli dereceden büyük yalan olursa, makina buna bir çare bulabiliyor mu?..

— Akıllı adamsın vesselâm.. Eğer yalan, çok büyük olursa, makinanın ibresi elli numaraya dayandıktan sonra, makinayı zorlamıya başlıyor..

— Haaaa, altmışı, yetmişi gostet-meyor demek ki..

— Göstermiyor ya.. Sen eğer altmışlık, yetmişlik bir yalan söyledin miydi, makinanın ibresi, elliye dayandıktan sonra makinayı zorlamıya başlıyor.. İşte o sırada ibre, çat diye kırılıveriyor.. Şimdi anlamı bu işin püf noktasını?..

— Vallaha ağnadım da, pek de bayıldım bu işe.. Sekizenlik, dokuzanlık yalanlara heç dayanmaz öyleysem..

— Tabii dayanmaz.. Elliden yukarı ne söylersen söyle, dayanmaz.. Onun için Halk Partililer bu işe fazla güvenmesinler.. Onların getireceği bu makinaların hepsi iki gün içinde, bizim lâflarımızla çatır çatır kırılacaktır..

— Pek sevindim bu işe..

— Tabii.. Her şeyin bir çaresi bulunur bu dünyada.. Şimdi Halk Partililer, bizim açık hava toplantısının yapılacağı yere böyle bir makina koydular diyelim.. Bizim hatiplerden biri kürsüye çıkıp da «Sevgili Vatandaşlarım!.. Ben bu milletin refahı için kendimi feda etmiye hazırım..» diye bağırıyor mıydı..

— Bu lâfın yarısına gelince makina hapi yuttu beyim..

— Tabii yutacak.. Bu söz, en az seksen derecelik..

— Hay Allah senden razı olsun sayın Başkanım.. Allah ne muradın varsa, virsin beyim.. Hişşst beyim?..

— Söyle..

— Hazır telefon açıkken, sen bana altmışlık, yetmişlik birkaç lâkırdı yazdırırsene şuracıka..

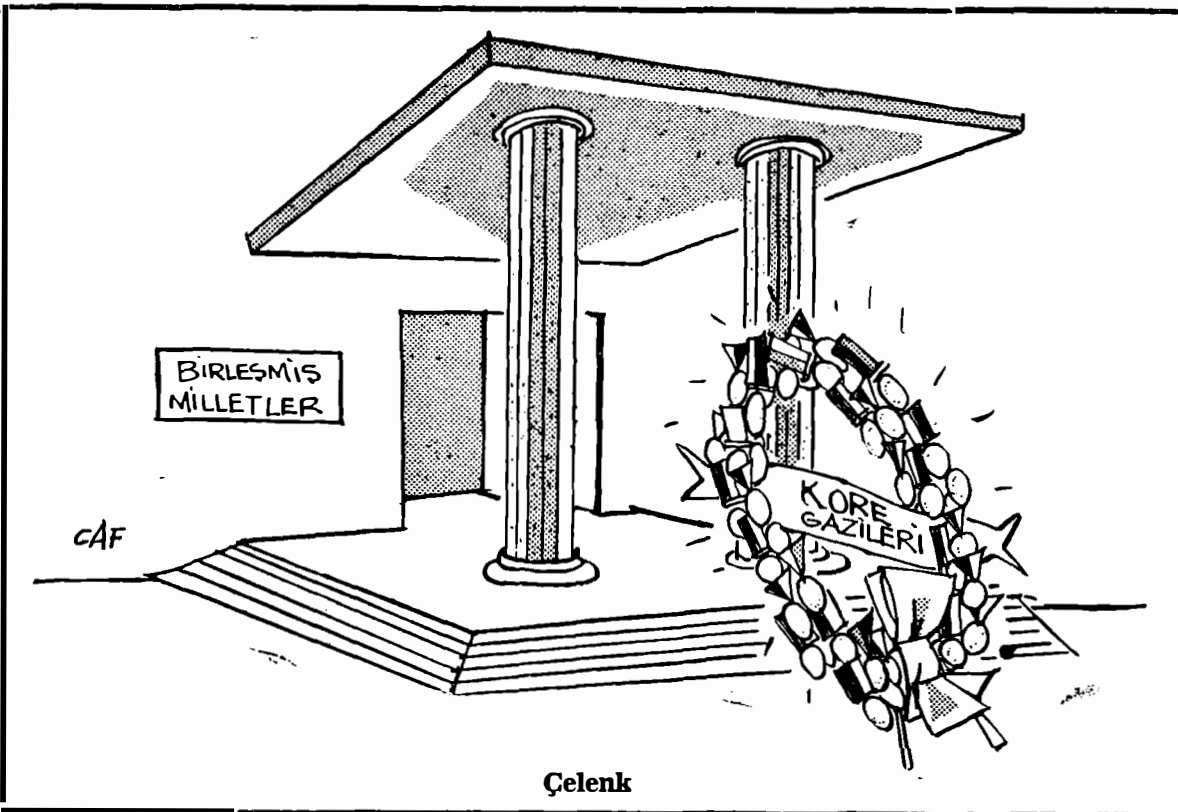
— Bu makinaları kırmak için Genel Merkez bir liste yollıyacak zaten.. Siz o listelerdeki lâfları kullanınca, makinalar duracak.. Ondan sonra da istediğiniz gibi konuşabilirsiniz..

— Beyim, gusura bakma, Genel Merkez o listeleri yollıyana gader sen bana bi kaç lâf yazdırıvir. Makina kırma lâflarından bi kaç tane söyleyivir..

— Madem istiyorsun.. Yaz öyleyse..

— Dur, kâhat alayım Sayın Başkanım.. Başçavuşum, Allahına bir kâhat vır şurdan.. Hah, onu vir.. Söyle Başkanım.. Hazırım..

— Yaz öyleyse.. Yetmiş derecelik lâflardan başlıyorum.. «Sevgili seçmen kardeşlerim.. Atatürk Devrimlerine nasıl bağlı olduğumuzu ve bu devrimleri korumak için ne tür-

Çelenk

İü fedakârlıklara katlanacağımızı, dille anlatamam size..» Yazdın mı?..

— Bu yetmişlik miydi beyim?..
— Yetmişlik..
— Makina çat.. Değil mi beyim?..
— Elbeeeeet!.. Yaz bir tane daha..
— Söyle beyim..
— «Gericilikle savaş, bizim yurt-severliğimizin birinci borcudur?»
— Bu kaçlık beyim?..
— Bu da yetmişlik..
— Öyleyse, makina çat..
— Yaz.. «Eğer iktidara geçerse, Kıbrıs işini bir hafta içinde hallettikten maada, kara sakallı papazı da yakalayıp kafes içinde memleketimize gatrecek 25 kuruş duhu-liye ile ehaliye seyrettirerek büyük gelir sağlayabileceğimize emin ola-bilirsiniz..»

— Bu kaçlık beyim?..
— Bu da doksan var herhalde..
— Bence bu, yüzü aştı beyim..
— Canım yüzü de aşsa, maksat makinayı kırmak değil mi?..
— Başka söyleyeceğin mi?..

— Yaz bir tane daha.. «Sevgili yurtaşlarım.. Sizlerin, büyük bir mutluluk içinde, büyük bir refah içinde yaşadığınızı görerek hıçkırma hıçkırma saadet gözyaşlarını dökce-ğimiz günler, uzakta değildi!!!!!!»

— Beyim, bu yüzelliği buldu val-laha..

— Evet.. Sen şimdilik bu lâflarla idare edersin.. Genel Merkezin lis-tesi geldikten sonra, lâkırdı sıkın-tısı hiç kalmıyacaktır.. Sen benim bu söylediklerimi partili arkadaşla-ra aynen anlatırsın.. Evvel Allah, bu seçimleri de yüzümüzün akı ile kazanacağız..

— Allah senden razı olsun beyim.. İki ayaklarından gözyaşları içinde öperek siz büyüğüme sağlıklar dilerim beyim... Haydi, ısmarladık..

— Güle güle Tahir.. Güle güle.. Bütün arkadaşların gözlerinden ö-perim...

— Sağol beyim... Söylerim..
Telefonu kapadıktan sonra se-vinçle Başçavuşa sarıldı:

— Teğmen olmya hazırlan baka-lım, dedi.

Sonra, dışarı fırlayıp, soluk solu-ğa kahveden içeri girdi. Elinde tut-

Abdünnasır, Kıbrıs meselesinde kızıl papası tutuyor..

Müslüman kardeş!

tuğu kâğıdı havaya kaldırıp sallıya-rak, bağırdı:

— Liste çıktı listeeeeeee!... Gaza-nanları yazıyor...

Adnan VELİ

— Yahu bunun nesi tarihi?
— Abdülhamit bir kere önünden geçmiş!

Akbaba

İlâveli fevkalâde

Yaz Sayısı

Bütün sevdiğiniz imzalar, en güzel yazıları ve karikatürleri ile bu özel sayıda.

Çarşamba 27 Mayıs

PAZARTESİ :

Senatör yoklamaları yapıldı. Partiler döktüler ortaya adaylarını... Listeler düzenlendi... Kaşına gözüne, boyuna posuna, diplomasına, ruhsatına, kesesine, gırtlığına, diline güvenenler belli oldu.

Kırk yıllık Akbaba, listelere göz atınca niye yalan söyledin hiç memnun olmamış:

— Şark cephesine yeni bir şey yok... diye düşüncesini açıkladı.

— Ya Batı cephesine?

— Orada da işler berbat!

Akbaba bu! Elbet bir bildiği var.

— Peki, sizce senatör adayı nasıl olmalı, veay adaylar nasıl yoklanmalı?

Güldü. Artık ağarmış tüylerini, sıvazlıyarak:

— Parlâmentonun haline bakılırsa, dedi, aday yoklaması şu biçimde yapılmalı: Önce adayın pazısı yoklanmalı, sonra öteki adaleleri...

Bileği yoklanmalı, yumruğu, nefesi, koşuşu, kaşısı, tekmesi, sillesi nasıl? Teker teker hepsi yoklanmalı?

— Ya kafa yoklaması?

— İşte o gereksiz... dedi gülecek, bizim işimiz bir tuhaftır, kavun karpuz alırken bile acaba içi nasıl diye teker teker hepsini yoklarız da, adam seçerken kafasının içinde acaba ne var diye yoklamayız.

— Peki bu işin sonu ne olacak? Bu sefer bir kahkaha attı:

— Ne mi olacak, dedi, sen Şark nedir bilir misin? Bak sana Ömer Hayyam'dan bir dörtlük okuyayım:

«Dünyada akla değer veren yok mâdem,

Aklı az olanın parası çok mâdem,

Getir şu şarabı, alsın aklımızı:

Belki böyle beğenir bizi el-âlem!»

SALT :

Tedavüldeki para son bir hafta içinde elli milyon lira yükselmiş.

Ne demektir bu? Sevgili okuyucular, mızah diliyle şu demek: Banknot matbaası para basmış...

Piyasadaki paranın tirajı elli milyon daha yükselmiş.

Son aylar içinde zaten habire para bastı Darphane... Son yedi günde de elli milyon basınca aklıma takıldı bir soru işaretinin çengeli... Yolda yürüdükçe hep düşünüyorum:

— Bu basılan milyonlar acaba nereye gidiyor?

Bir dilenci:

— Allah rızası için... diyor. Ben dalgın:

— Bu basılan paralar nereye gidiyor? Bir işçi:

— Geçinmiyorum, evde çocuk çocuk bir aydır et yüzü görmedi?

— Bu basılan paralar nereye gidiyor?

Evde hanım:

— Bahar geldi üstüme giyecek bir şeyim yok.

— Bu basılan paralar nereye gidiyor?

Bir memur:

— Bakkal, kasap, manav, terzi... Borç gırtlığı aştı.

— Bu basılan paralar nereye gidiyor?

Nereye gidiyor? Nereye gidiyor? Kahve bulma heyeti gibi bir heyet tertipleyerek araştır-sak mı?

Bir bilen varsa Tanrı aşkına yerini bildirsin de kuyruğa girip şu basılan paralardan biraz alalım. Karaborsa malı gibi çıkar çıkmaz ortadan kaybolan parayı ben ne yapayım? Elimizde makine de yok ki kendî kendimize basalım.

ÇARŞAMBA :

Hacı Kasım uçakla Hacca gitti, uçakla geldi. Basın toplantısı da yaptı dönüştü... Gazeteciler sordular, o söyledi. O söyledi, gazeteciler sordular.

Ve gazetelerin yazdığına göre konuşmasına:

— Ben Başbakan olsam... diye başlamış.

Ne olacaktı Başbakan olsa?

İnsanın aklına seçim nutku gibi, serbest vezin rüzgarında mısralar geliyor:

Et, tavuk, meyva, hepsi sana ram...

Başbakan olsam.

Bakkal, kasap, oduncu, bir dizî selâm...

Başbakan olsam.

Pasta, börek, baklava, hepsi sana ram...

Başbakan olsam.

Borç, hastalık, endişe, artık haram...

Başbakan olsam.

Elektrik, yol, okul, hepsi sana ram...

Başbakan olsam.

Amma bunların hiçbirini dememiş Kasım Gülek... Demiş ki:

— Başbakan olsam Kıbrıs meselesinde tâviz vermezdim.

Çok güzel... Şimdi ikinci bir soru çıkıyor ortaya:

— Madem ki tâviz vermezdi sayın Kasım Gülek, Kıbrıs meselesinde ne verirdi?

İşe başka bir renk mi verirdi, Makarios'a gözdağı mı verirdi, Kıbrıs dağlarını ateşe mi verirdi, Batılı dostlarımıza zılgıt mı verirdi, Sovyetlere yüz mü verirdi, yoksa şimdiki gibi sadece demeç mi verirdi?

Her şeyden önce şu işin formülünü verse de bir öğrensek. Arafat dağına çıkıp şeytan taşladığına göre belki yeni ilhamlar gelmiştir kendisine... Kimbilir belki de attığı taşlardan biri şeytanın bacağına da kırmış olabilir. O zaman gelsin eski günler...

PERSEMPE :

Menderes nehrinde tam 90 kiloluk bir yayın balığı tutulmuş. Bu bereketli avı ağa düşüren Sökeli Sabri Turgut adında bir balıkçı, yakaladığı derya kuzusunun kilosunu beş liraya satmış.

Gazetelerde bir küçücük haber

bu... Ama sevgili okuyucular gazetelerde daha büyük, daha cıvılcı, daha ırlı, daha gösterişli nice haber çıkıyor her gün... İç siyasette olsun, dış siyasette olsun Menderes sularında yayın balığı tutmağa çalışan haberler bunlar... Yalnız haberler mi? Yazılar, başyazılar, fıkralar, tenkitler...

Ne farkı var... Menderes dalgalarında yayın balığı peşinde olanlar da avladıkları malın kilosunu beş liraya değilse de tanesini yirmi beş kuruşa satıyorlar. Hem daha ucuz, hem de daha zahmetsiz bir avcılık bu...

CUMA :

Erkek diye geçinlere bilmedikleri bir şey öğreteceğiz şimdi... Doğrusunu isterseniz, biz de bilmiyorduk. Gazetelerde yeni okuyup öğrendik. Daha yaşımız ne, başımız ne? Yaşadıkça, okudukça daha neler öğreneceğiz. Öğreneceğiz de kültürümüz artacak, adam olacağız.

Efendim, gazetenin yazdığına göre kadınlarda sol göğüs sağ göğüsten büyükmüş. Yani daha iyi anlaşmak için daha Türkçe yazalım: Kadınlarda sol memeleri, sağ memelerinden daha ırice imiş. Bu gerçeği sutyen yapıp satanlar iyi bilirmiş.

Şimdi içinde bu habere kızanlar, köpürenler de vardır elbet... Kırk yıllık kaşık düşmanın göz rengini hatırlamayanlar göğsünün büyüklüğünü nereden bilecekler? Nasıl ölçecekler? Ölçseler ne işe yarayacak? Herkes sutyen fabrikatörü değil al

Amma bilgi bilgidir, ilim ilim... Dünya o hale girdi ki her koca, her nişanlı, her sevgili, her dost, her çapkın, her Donjuan ilgilediği kadının göğüslerini iyice bilmelidir. İyice ölçüp biçmeli... Olaki lâzım olur.

Nasıl mı lâzım olur? Diyelim bir sutyen hediye edeceksiniz cinsi lâtife... Ölçüsünü, numarasını bilmezsiniz, ne yapacaksınız?

Adamın biri sutyen, külot, korsa çeşidinden nesneler satan bir mağazaya girmiş... Niyeti yukarıda yazdığımız gibi karısına bir sutyen almak. Tezgâhtar kız da kız hanı... Beyaz perdeye çıkar! olsun bir artist!.. Fıkırdamış:

— Kaç numara?

Kaç yıllık koca, haremünün kaç numara sutyen giydiğini bilmiyor. Bilmez a! Cehaletin ölçüsü, endazesı olur mu? Bunlar modern bilgiler. Sıkılmış:

— Bilmiyorum... demiş.

Tezgâhtar fındık kurdu, yaradım etmiş:

— Karpuz kadar var mı?

— Daha küçük.

— Portakal gibi?

— Daha küçük.

— Elma gibi?

— Daha küçük.

— Yumurta gibi?

— Evet... demiş, adamcağz, yumurta gibi, ama sahanda kırılmış yumurta gibi...

CUMARTESİ :

Haydi!.. Bakın işler ne kadar tersine dönüyor. Kore gazileri kazandıkları madalyaları Birleşmiş Milletlere geri veriyorlar. Gerçekten de, Kıbrıs'ta soydaşlarımızın öldürülmelerini kaygısız gözlerle seyreden Birleşmiş Milletler bu jesti haketti.

Yazık ki yazık...

Dünya dönüyor. Döndükçe bazı hakikatler meydana çıkıyor. Şimdi Korede bir diktatörlük idaresi vardır. Oysa bizim Mehmetler orada hürriyet için dövüşmüşlerdi.

Dünyanın ne kadar tersine döndüğünü anlatmak için bundan daha iyi bir olay geçemezdi başımızdan... Başbakan Yardımcısı Kemal Satır madalyasını geri veren bir Kore gazisini kabul etmiş, ve alından öpmüş.

Hatırladığımıza göre o zamanın büyükleri de, bizim Mehmetler madalyayı kazandıkları zaman çağırıp alınlarından öpmüşlerdi.

Yani madalya kazanan, büyüklerimizi alından öpsünler... Madalyayı geri ver, büyüklerimiz gene alından öpsünler...

Bir muhabbet ki sormayın. Ve çebebi böyle olur bizde bu işler...

PAZAR :

Şimdi ortada çok önemli bir konu var... Ama çok önemli...

Türkiye Batıdan ayrılmalı mı, ayrılmamalı mı? İsmet Paşa:

— Bu gidişle ittifaklar bozulacaktır. O zaman yeni bir dünya kurulur, ve Türkiye de bu dünyada yerini bulur... diye işaret verdi vereli tartışmalar girila.

Bakınız önemli olan nedir: Paşanın konasına yamanmak için her naneyle yiyen kâhya gibi davranıp, sonra da hakkımızı isteyince dost sandıklarımızdan çoğunu karşımızda taş duvar gibi bulduk mu? Bulduk.

Demek ki bu tutumda bir yanlışlık var, Batılı olmak böyle olmaz. Batılı olmak Batı kültürünün verilerinden faydalanmak demektir. Yoksa Osmanlı İmparatorluğu da Kırım Harbinde Batılılarla beraberdi. Birinci Dünya Harbinde de Batılılardan bir kısmıyla beraberdik. Netice?

Sevr anlaşmasını kimle imzaladık?

Batılılarla.

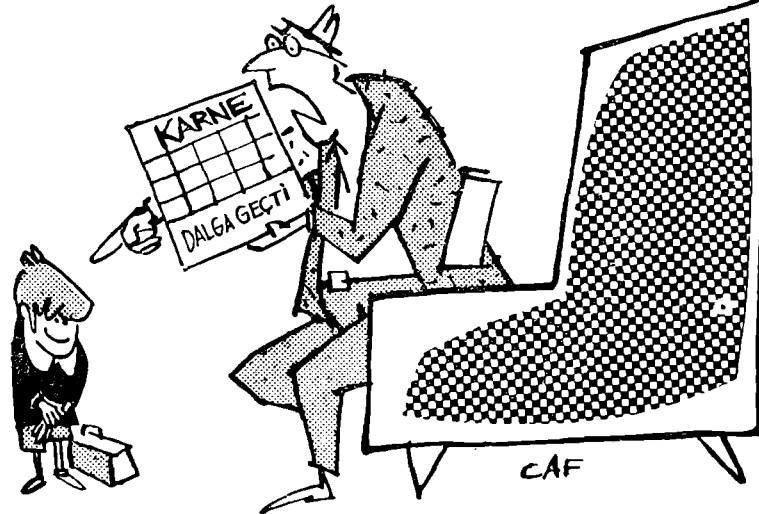
Ye Lozanı?

Onu da Batılılarla.

Demek ki sırasında dost, sırasında düşman... Sırasında sırtlan, sırasında yılan, sırasında aslan, sırasında küheylan...

Batılı olmak, batıl peşinde koşmak... Bu ikisini birbirinden ayırmalı. Atatürk'ün yapacağı da budur. Biz adam olursak Batının peşinde koşmamıza lüzum yok; Batı kendiliğinden bize gelecektir.

Bilmem ki derdimizi anlatabildik mi?

— Oğlum, sen sınıf değil, dalga geçmişsin..

Bugünkü gençlik...

Gün geçer mi «bugünkü gençlik» diye ellisinin üstünde olanların bu-
run kıvırmadıkları...

«Biz... Bugünküler!..»

«Biz!..»

Tabii «biz» de bütün meziyetler, bütün kabiliyetler, bütün cesaretler, bütün faziletler. Fıkara «Bugünküler» de bütün bu «et» diye bitenliklerden yoksun! Benim düşündüğüm?.. Bir hikâyeye ifade edeceğim.. Hikâyemi başka taraflara da çekistirmek mümkün!.. Çekistirin, e mi?..

Bir padişah varmış. Her tarafı dolaşmış. Galiba evinde oturmasını sevmemiş de ondan. Amına söylediğine bakılırsa, memleketinin durumunu yakından görmek için dolaşmış. İnanalım, nasıl olsa geçmiş zaman...

Bir gün mektepleri dolaşırken efendiden bir çocuk görmüş. Konuşmuş. Çok zeki bulmuş. İki altın vermek istemiş. Çocuk almamış. Zorla vermek istemiş. Çocuk gene almamış. «Neden?» diye sormuş. «Evde sorarlar» diye cevap vermiş çocuk «nerden buldun?» diye. O zamanların tuhaf âdeti.. Kasım Gülek dostumun kulakları çınlasın!

Padişahın bu cevap öyle hoşuna gitmiş ki, çocuğa bir fes dolusu altın verdirmiş. Çocuk fesi almış ve sevine sevine evine gitmiş. Gitmiş bakmış ki annesi iki gözü iki çeşme ağlıyor:

— «Ne var ana?» demiş.

— «Babanı alıp zındana attılar» diye hıçkırarak kadını!

Efendim, mesele şu: Evinde oturmak istemediği bir gün padişah bu sefer esnafta dolaşmış. Bilgi seviyelerini kontrol etmek istemiş te... (bak hele!)

Fakir bir mercimekçinin dükkânına girmiş. Hiçbir soruya cevap verememiş mercimekçi. Bunca cehalet karşısında padişah hiddetlenmiş (neyin karşısında hiddetlenecekleri belli olmuyor ki padişahların!...) ve:

— «Atın şunu zındana» demiş. İşi uyutmamışlar ve atmışlar adamı zındana! Adam da o pırl pırl çocuğun babasıymış.

Pırl pırl çocuk saraya koşmuş, nöbetçileri devirmiş, taht odasına ulaşmış, padişahın ayaklarına kapamış:

— «Merhamet, o mercimekçi benim babamdı» diye.

Padişah bütün padişahlığıyla, sultanî bir demagoji savurmuş:

— «Bana ne?.. Seni bilgin için mükâfatlandırdım, onu cehaleti için cezalandırdım!..»

— «Padişahım» demiş çocuk, «beni o yetiştirdi. Onu da babası. Eğer birisini cezalandırmak istiyorsanız, mezarda yatan babasını çıkarın da onu cezalandırın. O sorumlu.. Yalnız o!..»

Hikâyenin sonunu bilmiyorum... Padişahın aklının yeter derecede başında olduğuna inanmak istiyorum. Gerçi âhir zaman padişahları bize bu inancı aşılayamadılar amına, öyle bir iman taşımak istiyorum...

Bir daha önümde de kimse: «Bugünkü gençlik... Bugünkü gençlik» diye dövünmesin...

«Biz... Ve onlar!..»

«Biz!..»

Diye hayallî tokuşturmalar yapmasın. Tokuşturmada yumurta gibi çatlayabilirler... Çatladılar da!

— Ne yapayım abi, son oteli kaçırdım!

Kan trafiği

Zürihte büyük bir profesör var. Beyin cerrahı... Vaktiyle yolu düşmüş, Türkiye'ye uğramış...

Bizim dertli başımıza gelenlerin tahlilini yapmış kendince...

Efendim bu beyin denen nesnenin, iki milyar hücresi varmış, iki milyar. Bu iki milyarın büyük bir kısmı işlerse «dâhi» dediğimiz huzursuzlar meydana gelirmiş. Az kısmı çabalarsa, «budala» dediğimiz mutlular...

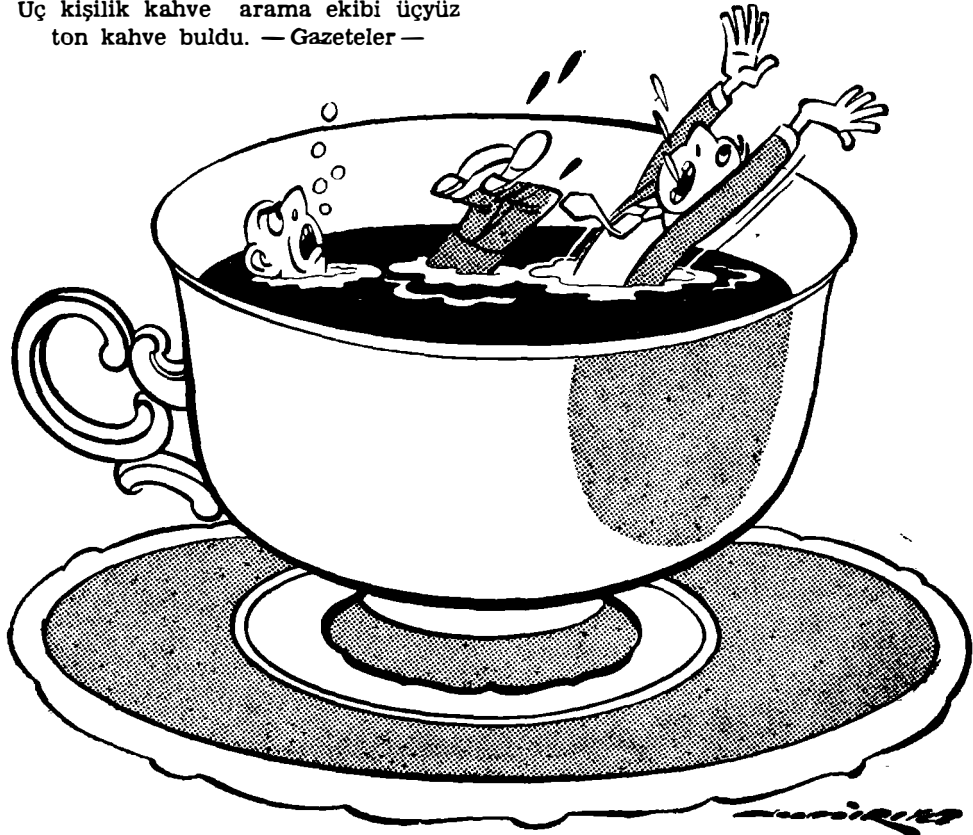
Bu işleme, ancak kanın bu hücreleri cömertce sulamasıyla mümkünmüş. Geri kalmış memleketlerde, bu kan yönünü şaşırılmış: Yukarıya doğru trafikleneceğine aşağı doğru trafiklenirmiş!..

Gelişmesiz bu aşağı doğru trafiklenmenin yukarı doğru trafiklenmesine bağlıymış!

Plâncılara selâm!.. Önce kan trafiğimizizin yönünü değiştirerek işe başlasınlar!..

Nimet ARZIK

Üç kişilik kahve arama ekibi üçyüz ton kahve buldu. — Gazeteler —

— Bulduuum!...

Kalem

Türkiye'de, her ay elli bin lira-
lık kalem harcanıyormuş...

«Al eline kalemi, yaz başına geleni» denildiğine göre, ayda beşyüz bin liralık kalem az bile...

Eşekten ceza

Hindistan'da bir eşekten on lira para cezası almışlar. Suçu, tren istasyonuna girmek.

Ne tuhaf memleket... Gelsinler de hayvan sevgisini bizde görsünler: Yataklı vagonlarda yatan eşeklerden bile ceza alıyoruz!

KÜLYÜTMAZ TORAMAN

RIFAT ILGAZ

SİNİFA Ağır Ceza Mahkemesi heybeti veren tarihsel kürsüye çıkmış, Edebiyatçı'dan dert yanıyordu Atom Kerim: «Olmaz bu kadar da...» diyordu, «Tümtünü verdi ezberliyeceksiniz diye! Ulan Ziya Paşa'yı da kim ip-ler... Efendim hocaya bakarsan bu Terkib-i Bent bir şahesermiş! Daha hiçbir şair anasından doğdu doğalı böyle bir şiir yazmamış, böylesine bir şiir, bir daha yazılamazmış da... Nasılsa bir kere yazılmış!»

Tilki Şadi: «Yanlışlıkla yazılmış olacak!» dedi, «Şiiri ezberleyip de kalker okursam, bana da adıyla sanıyla Şadi Dilaçar demesinler. Yani Tilki Şadi demek istiyorum!»

Teke Selim: «Biz de 1 D gibi yapalım! Yani yazalım şiiri bir kartona, asalım kürsünün arkasına...»

Tilki sözünü kesti: «Yok, olmaz! Ne yapmış 1 D de... Daha üç kişi okumadan çıkmış dal-gay!..»

«Canım biz çıkartmadan yaparız. Şiir büyük... Üç kartona böleriz iri iri... Çok uzaktan okuyacağımız için...»

Dikey Saim: «Sonra...» dedi, «Sonra ne ola-cak? Uzatacak elini, yapışınca kar-tonlardan birine, Heeey!.. Diye ba-ğırarak bütün sınıfa... Kime küll yutturuyorsunuz, siz? Ben kimim be, diye övünecek! Ben, Hababam sınıfını okumuş adamım! Küll yu-tar mıyım hiç? Var mı başka nu-maralarınız? Varsa onu gösterin!»

Kerkenez seslendi arka sıralara da: «Yahu!» dedi, «Nasıldı bu kürsü-ye karton asma dalgası, unutmum-şum ben. Ne yapıyordu Hababam sınıfı?»

«Ulan nasıl olur da unutursun? Kör Mahmudun tarih kitabı mı bu? Dur anlatayım. Hocaları Hababam sınıfına Hâşim'in «O Belde» sini ez-ber verir. Bir arşın tutan şiiri kim ezberliyecek?... Yazarlar temizce iri iri bir kartona. Asarlar kürsü-nün arkasına, sıradan okurlar. Bü-tün sınıf tek kelimesini ezberlemez, İnek Şaban'dan başka. İneğin ez-berlemesinin sebebi de, sırf miyop olduğu için. Kartonu uzaktan oku-yamıyacağına anlayınca ne yapsın biçare?... Oturur, inekler gibi ezber-ler. Derse kalkıp ezbere kekeliye kekeliye okur... En kötü notu da o alır. Oysa bütün sınıf güldür güldür okur geçer, hocanın keyften ağzı kulaklarında! Sıradan dokuz,

on! Okuma işi bitip de kürsünün arkasındaki karton kaldırılınca küt diye müfettiş girmez mi si-nüfa?»

«Oturun!» der, «Ne yapıyordun?»

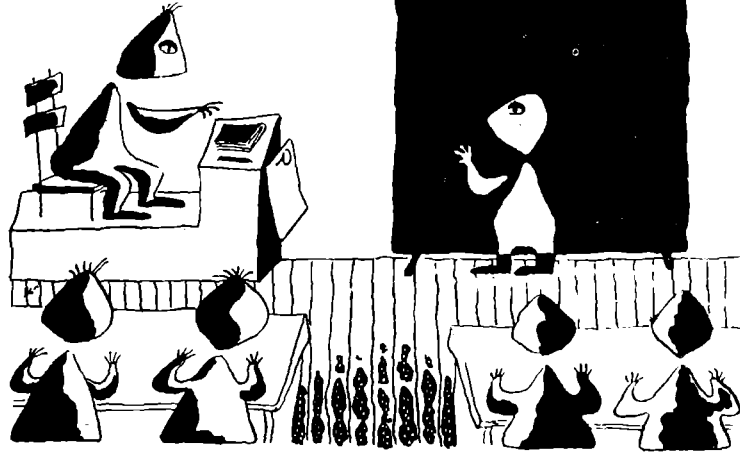
Hoca hiç bozmaz: «Efendim!» der, «Hâşim'in O Bel-de'sini okuyorduk!»

«Ben de çok severim Hâşim'in bu şiirini... Devam edin!» diye ge-çer boş bir sıraya! Hoca, az önce

ban'ın alnından öpecek, «Buyurun!» der, «Oturun!»

Şaban yenilgiye uğramış bir ta-kımın tek şeref gölünü atan kah-raman bir oyuncuyu gibi gene küt küt, oturur yerine!..

Ya işte böyle! Kitap bunları ya-zıyor!.. Bizim Edebiyatçı Toraman Kâmil'in okumakla övündüğü Ha-babam sınıfı bu işte! Hani hakkı da yok değil 1 D'yi bu kitabı oku-duğu için yakalamış. Enayiler, o-

güldür güldür okuyan Tulum Hay-ri'ye işaret eder:

«Kalk bakalım!» diye.

Ne yapsın Tulum Hayri...

«Efendim!» der, «Mazur görün çalışamadım!»

«Nasıl olur canım!»

«Rahatsızdım da dün akşam...»

«Canım sen rahatsız da olsan ge-ne ezberlersin, bilirim seni ben... Kalk oku bildiğin kadar!»

Hoca, Hayri'nin ne kadar bildi-ğini henüz unutmamış için asılır da asılır... Nasıl okusun Tulum Hayri. Hoca, az önce okumuştun da, diyemez. Müfettişten çekinir... Ne yapsın, ister istemez Kalem Şa-ki'e, Güdüm Necmi'ye, Demdom Ali'ye geçer ama, kim okuyacak, hangi kabadayı! Şaşkınlıktan deli-ye döner hoca! Bir aralık gözü İnek Şaban'a ilişir. Denize düşen yılanı sarılır hesabı, o da İneğin kuyru-ğuna sarılır. «Sen kalk!» diye uzatır parmağını! Şaban hiç nazlanmadan küt küt kalkar yerinden, takır ta-kır da okur! Az önce kekeliye ke-keliye okuyan İnek, yerinde biraz daha ineklediği için tek yanlışsız çı-kar işin içinden!

Hoca nerdeyse kalkıp İnek Şa-

kuduklarını tıpatıp uygulamışlar da ondan!.. Herife övünme fırsatı vermişler... Yuh enayiler... Küll yu-tar mıyım ben, diye kasılmış dur-muş bütün ders!

Kerkenez oturduğu yerden:

«Çocuklar!» dedi, «Biz de 1 D'nin yaptığını yapacağız!»

«Nasıl yani?»

«Biz de verdiği ezberi kartona yazıp kürsüye asacağız! Daha doğ-rusu, yazıp da asarmış gibi görü-neceğiz!»

«Anladım!»

«Yahu bütün mesele Toraman Kâmil'le dalga geçmek, onu kuru kuru övündürmek değil mi? Gelin geçelim dalgamızı!»

«Nasıl yahu Anlaşılmıyor!»

«Siz bana bırakın bu işi!»

«Çık da kürsüde açıkla ne yapa-cacağımı! Haydi, kalk, ne duruyor-sun!»

Geçti kürsüye, Kerkenez:

«Ne kalın kafalı şeylersiniz be!» diye başladı, «Bu adam bize ezber olarak ne verdi?»

Sülüük Ferit:

«Bize ipe sapa gelmez bir şiir verdi! Deli saçması gibi bir şey! Hani namussuzum fiyakalı bir şiir verse ezberler, kızlara fiyakamı da

yapardım. Ben bu Ziya Paşa'nın şiirini ezberlemem arkadaşlar..»

«Biz de ezberlemiyoruz!»

Kerkenez yeniden konuyu aldı ele:

«Zaten ezberlenmez ki...» dedi, «Biz, Atatürk'ün Gençliğe hitabesi-ni ezberliyeceğiz! Oku, dedi mi sı-radan bunu okuyacağız. Nasıl?»

«Çok güzel!»

«Ama yanlışsız ezberliyeceğiz ha!»

«Tamam, ezberliyeceğiz!»

Yılmaz:

«Peki...» diye sordu, «Ya ben size bunu vermedim derse...»

«Hayır efendim diye direteceğiz. Atatürk'ün Hitabesini vermiştiniz! Zaten sıradan da ezberlediğimize göre ne diyebilir!»

«Ya sıfır verirseee!..»

«Atatürk'ün Hitabesini yanlışsız okuduğumuz için sıfır verecek ho-canın alını karışlarım ben! Heydi yarına kadar sınıfta bunu ezberle-miyen tek adam kalmıyacak! Söz mü?»

«Söööz!..»

«Dönmek yok!»

«Yoook!..»

«Dönenin! Hını mını hint olsun mu?»

«Olsuun!..»

«Gelelim Hitabenin yazılmasına! Çıkarın kâğıtları, kalemleri!»

Atatürk'ün hitabesi yanlışsız ya-zıldı. Boş derslerde, etüdlerde, ya-takhanelerde ezberlendi. Karşılıklı okundu, dinlendi. Bütün sınıf ha-zırdı artık.

Ertesi gün edebiyat dersinden önce, Kerkenez Ali büyük bir kar-tonla girdi sınıfa:

«Çocuklar!» dedi, «Görüyorsunuz, karton da hazır!»

Atom Kerim:

«Ne olacak bu karton?» diye sor-du, «Ezberlemiyen kalmadı ki...»

«Asacağız kürsünün arkasına!»

«Neden? Var mı ezberlemiyen!»

«Yoook!..»

«Görüyorsunuz ya hep ezberledik! Karton istemez!»

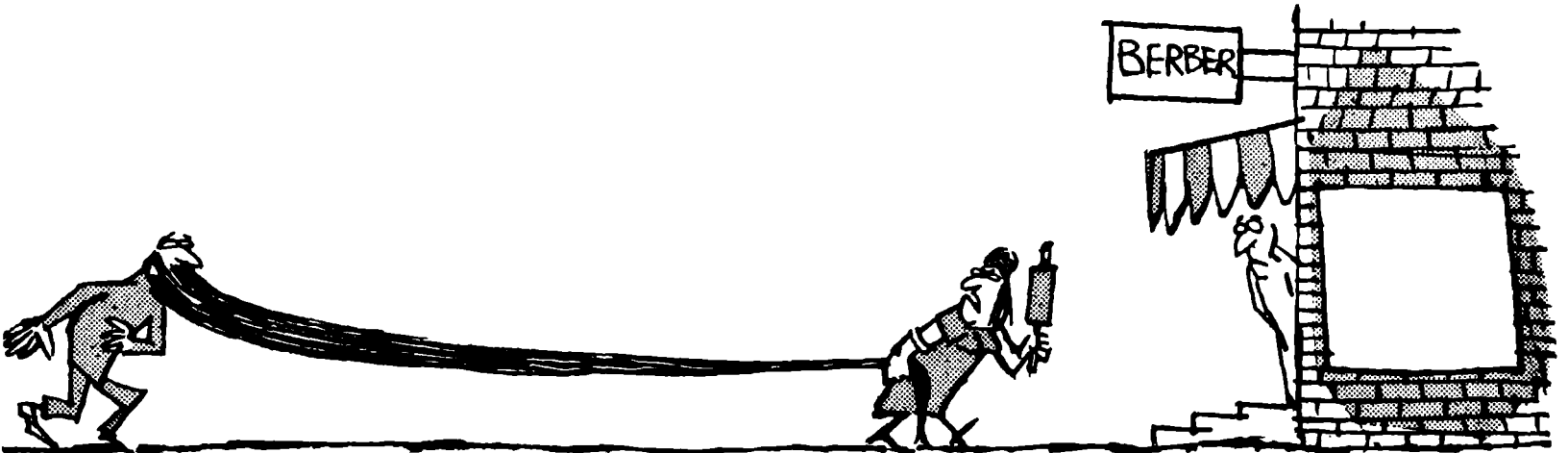
«İster!»

«Neden istesin! Hitabeyi mi ya-zacaksın kartona!»

«Yazmıyacağım ama... Biz yazıl-mış farzedeceğiz. Ezberi okumaya kalkan, sokulacak kürsüye yavaş-tan... Gözünü kartona dikip başla-yacak okumaya!»

Kimse bir şey anlamamıştı bu işten ama... Kerkenez'i pek kızdır-mağa da gelmezdi. İster istemez:

«Peki... Peki... Anladık!» dediler. Zil çaldı, bütün sınıf geçti yeri-

— Bıktım senin şu sakal grevinden herif!..

ne. Kerkenez Ali kartonun üzerine tüklenmezle bir iki satır yazı karaladıktan sonra hemen tutturdurdu rap-tiyeyle kürsiye.

Az sonra kapı omuzlanır gibi açılmış, Toraman Kâmil girmişti sınıfa... Kravat, gene her zamanki gibi çarpılmıştı bir yana. Ceketin cep-leri heybeden farksızdı gene. Bi-rinden gazeteler sarkıyordu, öbü-ründen kitaplar... Gözlüğünü de-ğiştirip, sınıfı taaa gerilerine kadar gözden geçirdi. İkişer ikişer mev-cudu saydıktan sonra yoklama fi-şini imzaladı. İlk defa bütün sınıf tam kadroyla dersteydi. Kasıla ka-sıla karakaplıyı çıkardı içebinden, parmağını dilinin ortasına batırıp ısıltıktan sonra çevirdi, yaprak-larını:

«Kalk!» dedi, «724 Ferit!»
«Hadî Sülük!» dedi Kerkenez,
«Göreyim seni!»

Kalktı. Dikildi Hoca'nın karşısı-na... İleri geri kendini ayarladı kürsiye.

Yakın mesafeye girdiği için göz-lüğünü değiştirip tepeden tırnağa süzdü Toraman Kâmil... Çalışkan-lığına pek güvenemediğinden ola-cak.

«Ezberledin mi?» diye sordu.
«Ezberledim efendim!»
«Tek yanlış çıkarsa sıfır!»
«Hay hay efendim!»
«Oku bakalım, adam gibi!»
«Peki efendim!»

Sonra gözlerinin içine bakarak, eski bir plâk gibi başladı:

«Ey Türk Gençliği! Birinci vazî-fen!»

Edebiyatçı birden fırladı yerin-den:

«Ne?... Ne oluyor! Mitingin sırası mı şimdi!»

«Ne mitingi efendim! Siz bunu verdiniz, bunu ezberledim!»

«Yahu! Ne söylüyor bu! Size bu-nu mu verdim ben!»

Bütün sınıf bir ağızdan cevap ver-di:

«Evet hocam!.. Bunu verdiniz!»
«Nasıl olur, verilir mi bu!»

«Neden verilmesin efendim, Ata-türk verilmez de, Abdülhak Hâmit mi verilir?»

«Yani ben size Ziya Paşa'nın ter-kibi bendini vermedim mi?»

«Hayır!.. Vermediniz!.. Onu öbür şubelere vermiş olacaksınız!.. Ver-miş olsaydınız ezberlemez miydik?»

«Hayır!.. Hayır!.. Bir yanlışınız olacak... Neyse... Oku bakalım, de-vam et!.. Bir yanlış oku da, göste-reyim sana! Oku be! Daha duruyor, okusana!..»

Sülük Ferit, sanki kendine söy-lenmiyormuş gibi, bir ileri, bir ge-ri gittikten sonra, göz ucuyla şöyle bir baktı kartona, başladı okuma-ğa:

«Ey Türk Gençliği! Birinci vazî-fen Türk istiklâlini, Türk hâkimi-yetini...»

Güldür güldür okuyor... Arada bir takılır gibi olunca da, hemen göz ucuyla kartona bakıyordu:

«... İlelebet muhafaza ve müda-faa etmektir...»

Tek yanlışsız okudu sonuna ka-dar. Defteri açtı, cebinden çıkar-dığı kırmızı kalemle bir işaret kon-durdu. Yanlış olmasın diye de sor-du yeniden:

«724 Ferit Eraslan!..»

«Evet efendim, benim!»

«Otur!»

Bu, öylesine bir «Otur» idi ki... «Defol!» anlamına geldiği gibi: «Yutturdum sanıyorsun ha? Açık göz seni!..» anlamına da geliyor-du.

Defteri yeniden karıştırdı:

756 Saim Dönmez!»

«Efendim!»

«Kalk, oku!»

- ELLER YUKARI ..

- HOH DE BAKAYIM ..
- HOHHH ..

- ULAN KÖPOĞLU KAHVEYİ NE-
REDEN BULDUN ?

Artık Ziya Paşa'nın adı geçmi-yordu:

«Oku! Ne bakıyorsun yüzüme!»

Bir adım öne attı. Söзде kendini kartona göre ayarlamıştı. Başladı okumağa:

«Ey Türk Gençliği!..»

Tek yanlış çıkmadı Dikey Saim'in. Toraman Kâmil:

«Aferin!» dedi, «İyi ezberlemişsin doğrusu!»

Sinsi sinsi gülüyordu:

«Sen kalk bakalım Kerim Gez-gin! Sen de tabii hiç yanlışsız oku-yacaksın!»

«Tabii efendim!»

«Maşallah!.. Bütün sınıf da ez-berledi haaa!.. Hiç yanlışsız... Aş-kolsun... Ne vazifeshinaslık bu! Ede-biyat sevgisi mi, Atatürk sevgisi mi?...»

«Her ikisi de efendim. Atatürk'ün bize hitabı olduğu için!..»

«Ne?... Size mi? Atatürk Cumhu-riyeti size mi emanet etti, bize mi? Hitabeyi okuduğu zaman genç ola-rak biz vardık ortada. Bırakalım gevezeliği... Oku bakalım! Siz Ata-türk'e lâyık mısınız, değil misiniz şimdi çıkar meydana!»

Tek yanlışsız okudu Atom Kerim de. Hoca tiksinierek:

«Otur!» dedi.

Hep o sinsi gülüş... Karıştırdı defteri:

«Sen kalk 692 Erol Yalçın!»

Gözleri kartonda, okudu yanlış-sız...

«Otur! Sen kalk!.. 521 Kemal Ön-der... Oku!»

Kalkan güldür güldür okuyor, Edebiyatçının sinirli bakışları önün-de geçiyordu yerine. Her kalkan biraz daha sinirlendiriyordu.

Kerkenez Ali en sona kalmıştı.

«Kalk!» dedi, «Ali Köken 814! Sen de ezberledin tabii...»

«Evet efendim, su gibi!»

«Aferin, böyle olmalı talebe de-diğin!»

«Elbette efendim! Ezberlemezsek ayıp bize!..»

«Ayıp tabii... Atatürk sevgisi!»
Sonra birden yüzü karmakarışık oldu:

«Atatürk sevgisi ha!..» diye çarpıldı ağzı bir yana: «Atatürk'ü sev-diğiniz nasıl da belli! Onun size hitabını bile kartona yazıp kürsiye asmaktan çekinmiyorsunuz, sözde ezberden okuyuyorsunuz ha!.. Kime yutturuyorsunuz siz! Kalpazan he-rifler, sizin karşınızda kim var! Hele iyi bakın, iyi!.. Yutturamazsınız bana!»

«Eşteğfirullah efendim... O nasıl söz? Yutturmak kim, biz kim! Hem de sizin gibi bir hocaya!..»

Birden kalktı ayağa... Gözlerini dikerek:

«Sahtekârlar!..» diye bağırdı, «Bu kepezelik ne! Gözümün önünde bu kartona baka baka okudunuz, yut-turduğunuz mu sanıyorsunuz! Sah-tekârlar, düzenbazlar, kalpazan-lar!..»

Çekti kopardı kartonu:

«Nah!..» dedi, «İşte yüzüzlük, utanmazlık, kalpazanlık belgeniz! Hepinize sıfır verdiğim gibi, ayrı-ca da Disiplin Kuruluna vereceğim topunuzu birden!»

Kartona şöyle bir göz gezdirdi, aradığı hitabeyi bulamamıştı. Al-tını çevirdi kartonun... Yok!.. Önce kan beynine sıçradığı için kıpkır-mızı oldu yüzü... Sonra sapsarı ke-sildi... Kartonun üstündeki ince ya-zılar ilişmişti gözüne. Şaşkınlık-tan, başladı yüksek sesle okumağa:

«Bravo, sayın hocamız, bravo! Yakaladınız!.. Tebrikler!.. Candan sevgiler!..»

Çöktüverdi sandalyenin üstüne!..

Rıfat ILGAZ

Tenbel harcı

Bir meslek arıyorum kazancı çok, işi az,
Bir toplum özlüyorum katılmıyan her yobaz.
Bir sevgilim olmalı fazla göstermiyen naz
Onu okşamak için kendi versin müsaade,
«Aklın varsa güzel sev, yudum yudum iç bâde!»

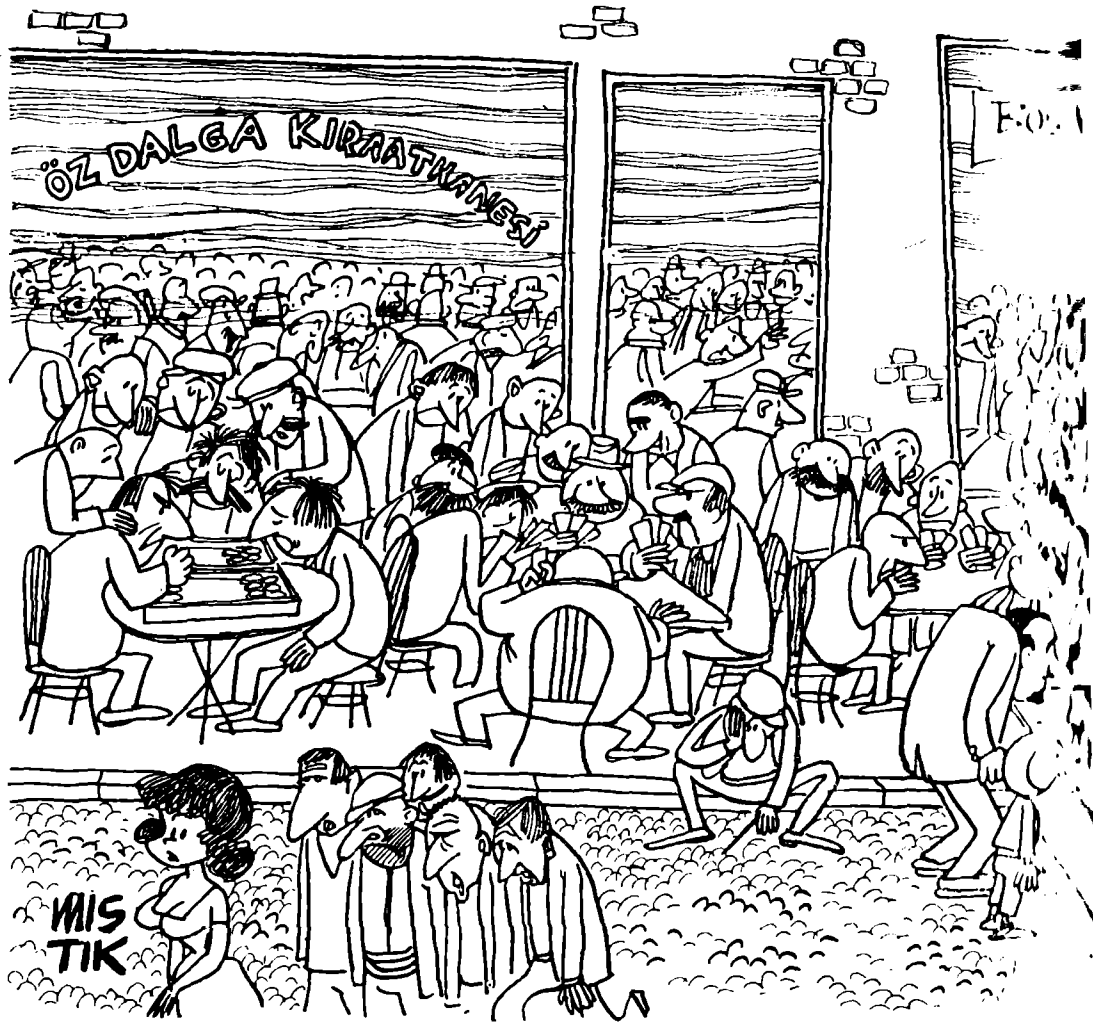
Herkes haz âleminde zihnindeki dünyada,
Hiçbir yönden gelmiyor sinir bozan bir seda.
Kadıllağa lüzum yok, lükse edilmiş vedâ
Herkes kolkola girmiş dolaşmada piyade;
Sen de güzellerle gez ellerinden iç bâde!

Gönül yıllardan beri böyle bir hayat bekler,
Hanımlar evlerinde, iş başında erkekler,
Gök mavisi, toz penbe, fıstık, yeşil renkler..
Dünyada düzen vermez senin gam çekmen sade,
«Aklın varsa güzel sev, kadeh kadeh iç bâde!»

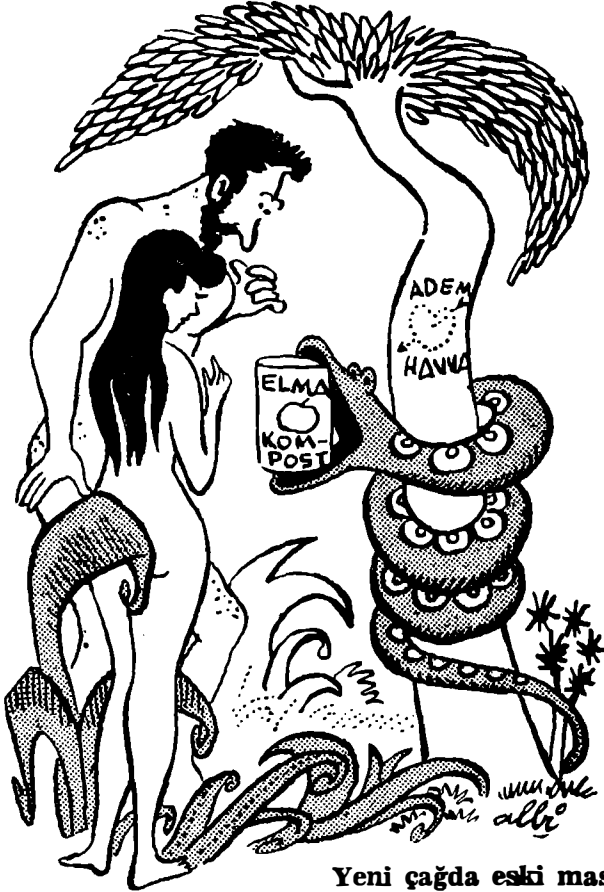
Kenarına bakınca bulmalı sağlam bezi,
Her mevsim başka yerde, dış turizm, iç gezi.
Yüksek mevkiler için biraz poz ekzersizi
Adının kuyruğuna sen de ekle bir «Zâde»
«Aklın varsa güzel sev, bardak bardak iç bâde!»

Geliri de olmalı işin şerefi kadar,
İtibar görmelisin bir parti şefi kadar.
İleri gitmemeli hicivde «Nef'i» kadar!
Ne lüzum var hak diye boş boşuna feryâde?
«Aklın varsa güzel sev, fıçı fıçı iç bâde.»

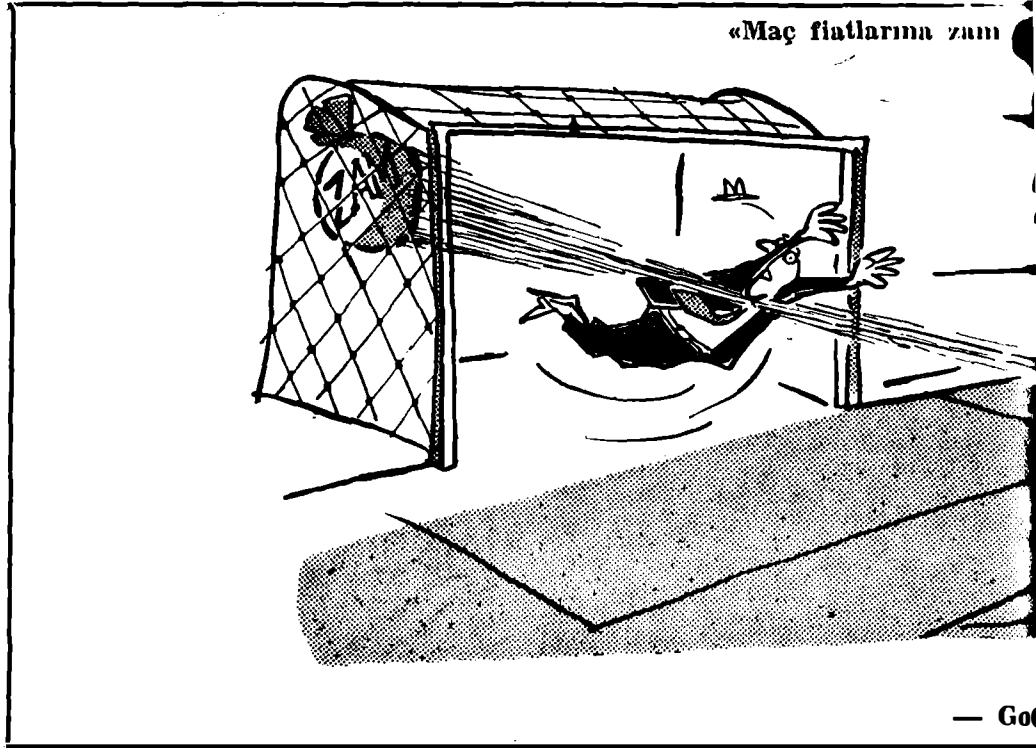
Salâhattin KUTLU

BOŞ ZAMANLARI D

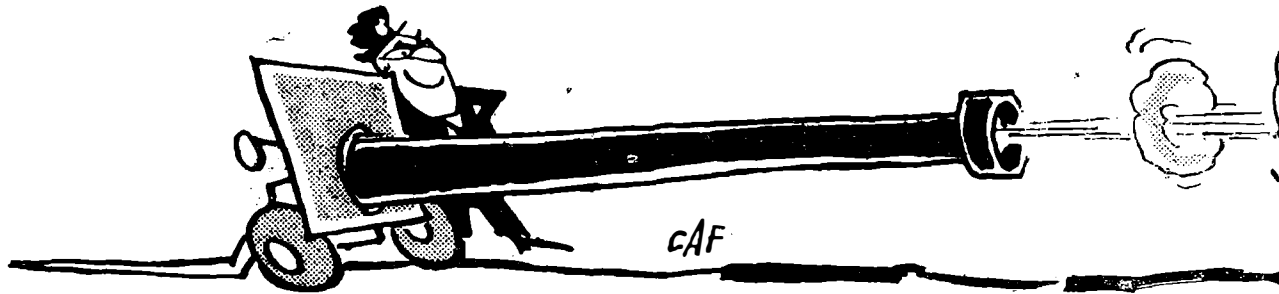

Yeni çağda eski masal!

— Göl

Pişkinlik!
Lokantada müşteri, garso-
na çıktı:
— Bu getirdiğin et yemeği
kokuyor..
Pişkin garson ellerini uğuş-
turdu:
— Peki ne yapalım efen-
dim?
— Lokantanın sahibini ça-
ğır.
— İmkâm yok efendim, o
da sizin gibi titizdir, yiyemez!.

İstanbul Emniyet Müdürü Haydar Özle

Zenginin malı

Sağında, solunda bir alay eş, dost.
Başında varlığın elmaslı tacı.
Bir çiftlik, bir saray, bir paya, bir post,
Bu naçiz ikrama ne dersin Hacı?

«İstemem» diyerek aç yan cebini,
Kasana istif et her ay yüzünü.
Bulandır, gösterme suyun dibini,
Sonra da içine daldır bakracı!

Bir sürü eşekle her gün çık «Tur»a,
Servetin elinde keskin ustura.
Ne makbuz vermek var, ne de fatura,
İşi düşenlerden topla haracı!

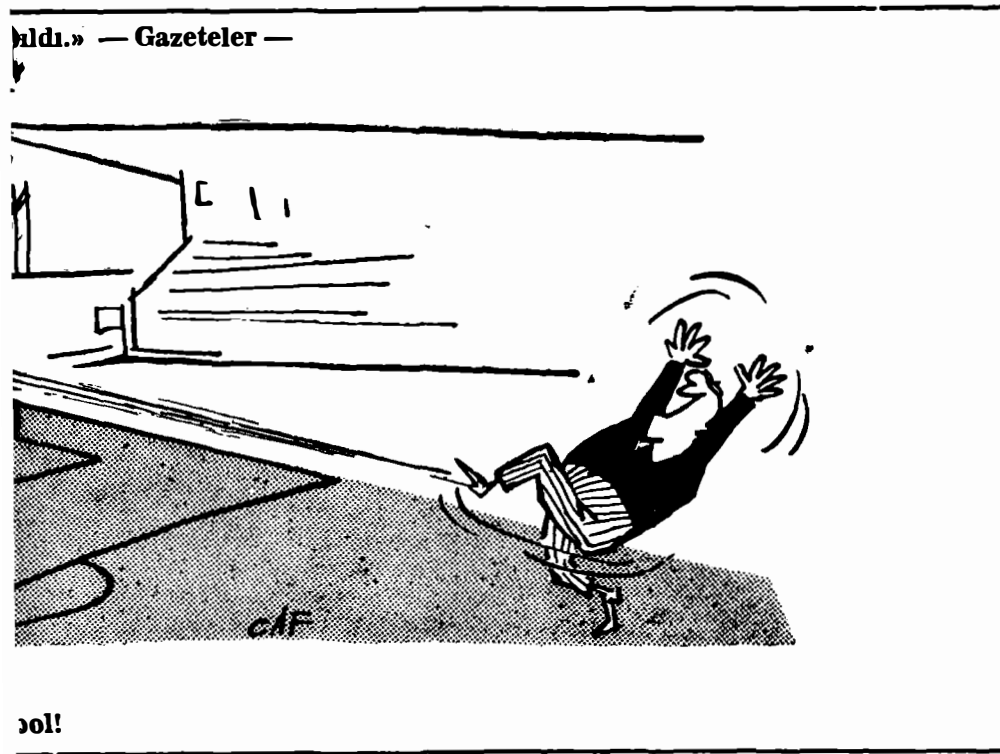
Şeytanlar dininin resülü iken.
Milyonlar hiylenin mahsülü iken,
Aldatmak bu çağın usülü iken,
Ne insaf kabul et, ne de aracı!

Bir yaşa gelince oynanmaz Dama.
Talih her devirde gülmez adama,
Mart bitti, boşuna tırmanma dama,
Almadan yanına kuvvet ilâc!

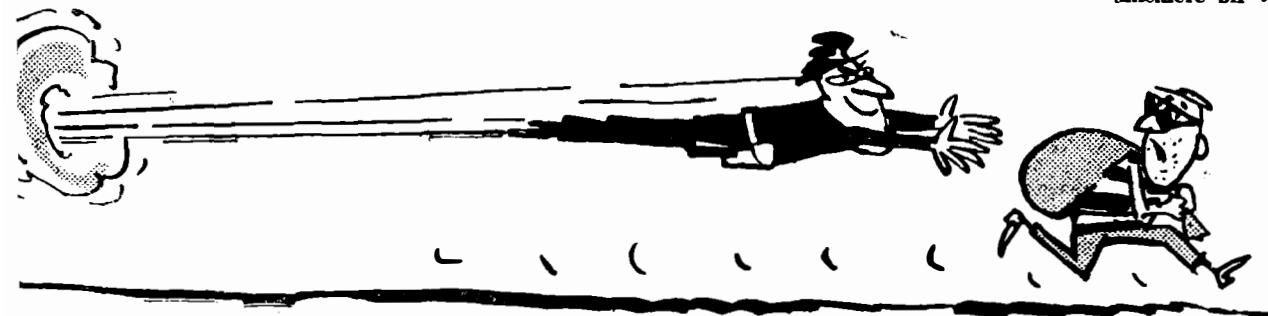
Eskisine benzer yeni senemiz,
O güler ağlarken bizim nenemiz!
O zengin, yorulur bizim çenemiz,
Yaya kaldık zaten.. Çek arabacı!..

Salâhattin KUTLU

İĞERLENDİRENLER !

— Müsaadenle karıcığım, bizi rahatsız etmedikleri için gidip şu sineklere bir teşekkür edeyim!.

Şapka!

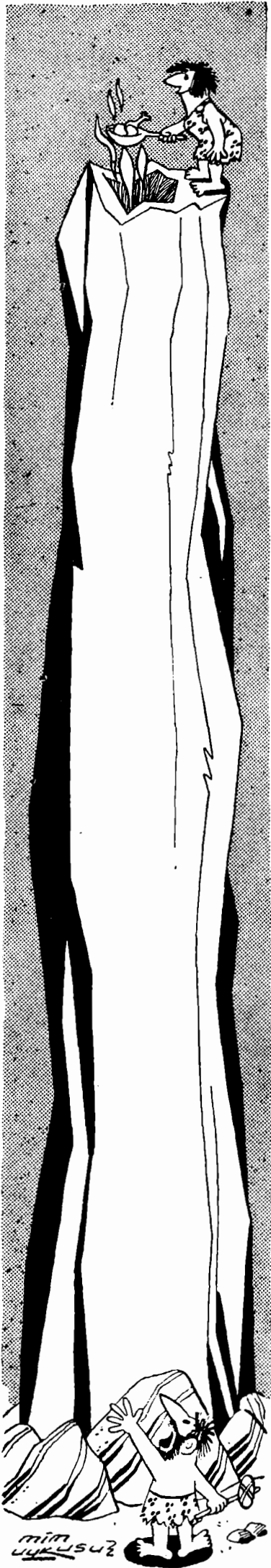
Sinemada, önde oturan kadın, başını geriye çevirerek karısıyla yanyana oturan erkeğe sordu:

— Şapkamın size zararı var mı?

Erkek cevap verdi:

— Hem de nası!.. Eve girdince karım mutlaka bir eşini satın almasını isteyecek.

a: «Toplu polise doğru gidiyoruz» dedi.. — Gazeteler —

— Çabuk ol hanım, açlıktan ölüyorum!

İÇKİ herkes içebilir ama, herkes içki içemez. Ne lâf be.. Bu lâfı bulmak için tam üç saattir aranıp duruyorum. Arayıp taramadığım yer, bakmadığım köşe bucak kalmadı. Meğer yelek cebimde unutmuşum. İlk defa Baden Baden'li bâdedci müellif üstadım Hessler tarafından ortaya atılıp benim yelek cebimde unuttuğum bu lâfı şimdi bir defa da hep beraber ayakta ve yüksek sesle tekrarlayalım, haydin hep beraber: İÇKİ HERKES İÇEBİLİR AMA, HERKES İÇKİ İÇEMEZ.

Güzel. Artık oturabilir ve bugünkü dersimizi takrire başlayabiliriz. Ayakta kimse kalmadığına göre nasılsa ele geçirdiğimiz bu lâf maddesini ruhuna ve lâfına göre tefsir etmeğe başlayabiliriz. Önce maddenin kısmı birincisini tefsir ve teşrih eyleyelim.

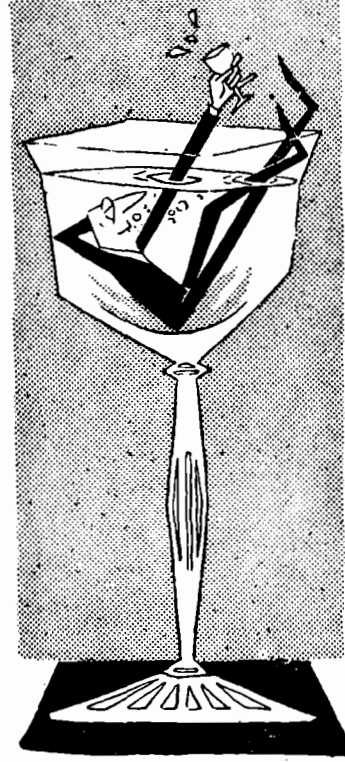
Evet, içki herkes içebilir. Bir kerre içki yasağı olmadığına göre ve müelliflerden Lion Güdi'nin de kabul eylediği üzere (bak: Poisson sans boisson c'est poison.» L. Güdi, say 103, parag. 21) içkinin herkes tarafından içileceği bedihi ve şarabidir. Burada bilûmum dikkatinizi hassaten ve inaden «içebilir» lâfı üzerine çekmek isterim. Görüyorsunuz ki üstadım hocam Hessler, «içer» lâfını istimal eylemeyip kastı mahsusla ve ibreti âlem olsun diye, hem de musırren, «İçebilir» demek cesaretini kendinde bulmuştur.

Düşününüz ki zaman Gestapo zamanı temerküz kamp-ları nah böyle. Çekoslovakya, Polonya düşmüş, Paris sallantıda.. Durum vahim mi vahim, ne olacağı belli değil. İşte hocam Hessler, bu vehamet ve şemet içinde bile «içebilir» diyor, yani mecburî değil ihtiyarî durak. Maddenin ilk kısmının tefsiri böylece sona erdi.

Pekiy, ya maddenin kısmı ikincisi olan «herkes içki içemez» ibaresi hakkında bir diyeceğiniz var mıdır acap?

Siz, siz pencereden dışarı bakan, sizin fikrinizi öğrene-lim bakalım, ne varmış pencereden dışarı bakacak, ha, kızlara işaret ediyorsun değil mi, utanmaz rezil. Allah kah-retsin sizin gibi talebeyi. Ulan siz ne biçim talebesiniz be? Talebe dediğin taleb eder, sizin gibi şey etmez. Ne? Kar-

İç bade var ise aklın..

şılık vermek mi? Bir de hoca-ya karşı gelmek ha? Çık dışarı, gözüm görmesin, defol..

Ah, sinirleştim işte. Takri-rin kısmı nazarisinden derhal vazgeçip kısmı amelisine geçiyorum. Şimdi yazdıracağım bâde reçetelerini bütün ecza-nelerde yaptırabilirsiniz ama, tamamını yakında neşrolunacak kitabımda (beheri 50 lira) bulacaksınız. Şimdi size yazdıracağım içkiler sadece tamamının bir kaçıdır.

İkinci semestre imtihanla-rına kabul edilebilmeniz için kitabımın elinizin altında bulunması vecibesi ve zarureti bulunup muhtar durumlarda müstefid olursunuz.

Kâğıt ve kalemlerinizin haz-ır ve nazır olduğunu ümmid eyleyerek ve güzel günlere in-tizaren yapılması kolay, içil-mesi hoş bâdelerimizi takdim etmeğe başlayorum. Yazınız ve okuyunuz:

a. — İmam suyu

Üfürükçülük yapan, göbek yazıları yazan köy imamları-nın irilerinden üç aded ayı-rıp bir kazanda iyice kayna-

tılır. Kaynamış imamlar iyice sıkıldıktan sonra suyu çıkarılır ve elde edilen su bir şişe-ye konur. İçlerine birkaç damla da hacıyağı katılan şi-seler mantarlandıktan sonra piyasaya sürülür. İmam su-yunu içerken yere çömelip bir elinizle de başınızı tutma-nız şart ve elzemdir. Aksi tak-dirde tesiri görülmez, içilmiş içilmemiş farketmez.

b. — Ev viskisi

Skoç viskisini içmeğe kese-leri ve kâseleri elverişli olma-yan bâdeperestlere bilhassa tavsiye olunur. Yapılması hem kolaydır, hem de ucuza çıkar. Arpacılardan bir kilo arpa alıp kavurduktan sonra etrafınıza savurun, sonra tek-rar birer birer toplayıp tek-nede iyice yıkadıktan sonra elde edilen sarı renkli suyu üç ilâ beş yıl bodrumda yahut Marmaris'te turuncuya çalın-caya kadar bekletin. Arpa su-yundan elde edilen bu elveriş-li ev viskisi son derece tesir-lidir, içenler tozları penbe görürler.

c. — At Martini (sek)

Debreli Hasan'ın icadı olan bu içki oldukça pahalıya çı-kar. Hazırlanışı: Sekizde üç cinzano, sekizde iki cin, sekiz-de üç peri, bir kaptı çalka-lanır. Bir tutam kara biberle bir tutam da dolma biber ilâve edildikten sonra hiç bek-letilmeden içilir ve direksiyona geçilip bayırdan aşağı gi-dilir.

d. — Su bâdesi

Hem en ucuz, hem de en yayılmış içki olan su bâdesi-nin hazırlanışı pek kolay de-ğildir amma, icim çok iyidir. Sekizde üç Hamidiye suyu, sekizde iki Terkos, onaltıda bir Tasdelen, sekizde bir de Kırkcesme suyu alınarak bir bardağa çabucak doldurulup gazı kaçmasın diye hemen içilir.

Su bâdesini içtikten sonra sarhoş olmak için bekleyen-ler boşuna beklerler, herhalde her giden memnun ki dönen yok seferinden.

Takririmiz burada bitiyor arkadaşlar, bakın dağ başı-nı da duman almış, artık he-pimiz dersaneden çıkıp güle oynaya evlerimize gidebiliriz. Darılıp dışarı attığım çocuk da bu suretle içeri girebilir. Ben çıkıyorum nasıl olsa, de-ğil mi ya? Zrrrrt.. ziller ki-min için çalıyor Allahum?

Zevvat SELİMOĞLU

..... Bütün AKBABA kadrosu fevkalâde bir yaz sayısı için çalışıyor.

Yaz Sayısı
28
S A H İ F A

Akbaba

Yaz Sayısı
27
M A Y I S

.....AKBABA'nın bu özel sayısını hayalinizi aşan bir güzellikte bulacaksınız!.....

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kırvat

Pierre; Marc'a rastalınca onu kenara çekti,

— Marc, dedi, farkında değilsin galiba, kravatın sırtına doğru bağlanmış!...

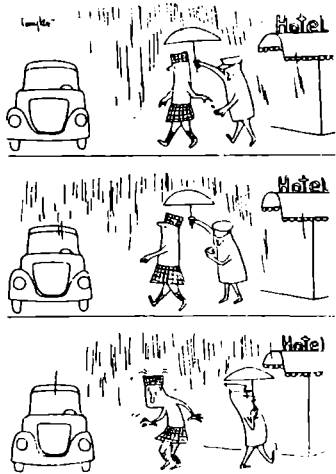
— İyi ki söyledin dedi Marc; bu sabah niçin o kadar zorluk çektiğimi şimdi anladım!...

Karım yardım etmeseydi, hiç bağlayamayacaktım!...

Doğru yol!...

Amerika'nın Havyar Kralının Cadillac marka otomobili yanlış istikamete sapmıştı. Bunu farkedene şoför arabayı durdurdu ve Mültiliyardenin emirlerini beklemeğe koyuldu.

— Bana bak! dedi, milyarder, ne duruyorsun çabuk arabadan in, doğru istikamette giden bir tanesini satın al getir!...

Yazısız

Hesap

Muhasebeci Octave, iş saatleri dışında da hesap yapmağı hastalık haline getirmişti...

Çok yakında evlenecekti de... Müstakbel karısı düğünlerinin muhakkak bir cuma günü yapılmasını istiyor, Octave ise buna şiddetle muhalefet ediyordu. Münakaşa uza-yınca nişanlısı sordu:

— Octave bu kadar ısrar ettiğine göre, senin bu konuda bâtil bir itikadın olmalı!...

— Kat'iyen böyle bir şey yok sevgilim! dedi. Octave, eğer bir cuma günü evlenirsek, evliliğimizin gümüş yılı pazartesi gününe rastlayacağımız bizim arkadaş «toplantısı» suya düşecek!...

Modern ev:

— Süpürge dolabı nerede?..

Bebek...

Orta yaşlı, bir kadın büyük bir kumaş mağazasından içeri girdi: Tezgâhtaki kıza, belli bir tonda, ne çok ince, ne de çok kalın, kırmızı bir kumaş istediğini söyledi:

Tezgâhtar yavaş yavaş raflardan müşterinin istediği kumaşa benzeyenleri indirmeğe başladı, aradan bir saat geçti. Tezgâhın üstü çeşit çeşit kırmızı kumaşlarla tepeleme doldu. En sonunda, müşteri aradığını bulmuştu.

Kan, ter, içinde kalan satıcı:

— Kaç metre istiyorsunuz? diye sorunca,

— Şey, dedi kadın, oğlum Afrika'dan dönerken, zenci bir bebek getirmişti, o'nun dilini kaybettik de...

Nefret!

Paris'te iki ünlü yıldız, berberde karşılaşırlar. Biri ötekine:

— Biliyor musun cicim? Dün gece Dupont'ların verdiği muazzam dâvetteydim, dedi. Durmadan şarkı söyledim!...

— Ah ne iyi ettin... Çok memnun oldum buna!

— Sahi mi?..

— Tabii!... Dupont'lardan nefret ederim.

Mezar taşı

Mösyö Durand'ın kayınvaldesi ölmüştü. Cenaze merasimi bittikten sonra, Durand mezar taşı satan bir dükkâna gitti:

— Sizde ucuz tarafından mezar taşı bulunur mu? diye sordu.

— Tabii bulunur mösyö, dedi, mermerci, ama hepsinin üstünde yazı vardır...

— Ehemmiyeti yok! dedi Durand, kayınvaldem okuma yazma bilmez!...

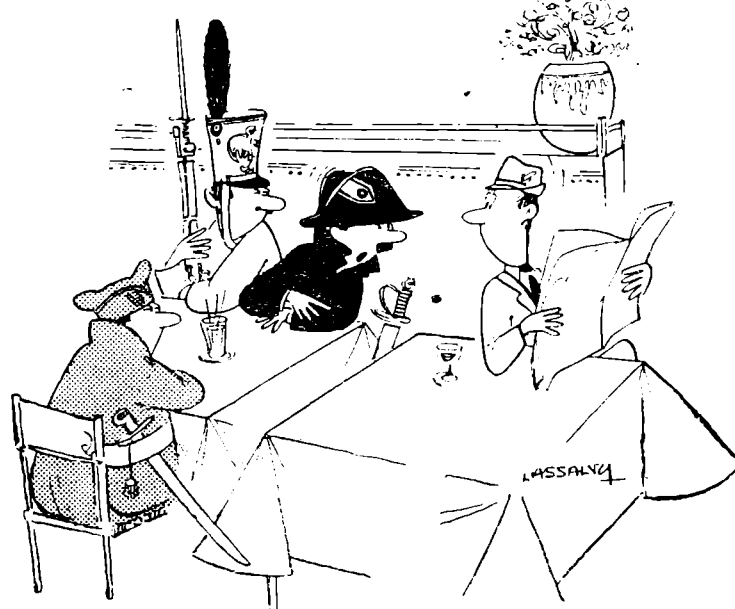
— Ben mi?.. Otobüs bekliyorum desem inanmazsınız ki!..

Tatbikat

Doumé, karısı Léopoldine'e o akşam yemeğe arkadaşları Alfred'i dâvet ettiğini söyleyince, kadıncağız dövünmeğe başladı:

— Sevgilim!... Bunu nasıl yaparsın?.. Küçüğün dış çıkardığını, kaloriferlerin yanmadığını, hizmetçinin bizi bırakıp gittiğini, kasabın ise artık veresiye et vermediğini bilmiyor musun?...

— Hiç bilmez olur muyum?.. Ama Alfred uzun zamandır evlenmek istiyordu, düşündüm taşındım, yakından görmenin, uzun bir nasihatden daha etkili olacağına karar verdim!.

— Korkunç haber: Tımarhaneden üç azılı deli kaçmış!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

— Karıcığım bu ay maaşımı alınca bana kaç para vereceksin?

Sultan Abdülâziz devrinin ünlü mizah dergisi «Hayal» in ilk sayısında, başyazıda, Hacivat'la Karagöz şöyle bir konuşma yapıyorlar:

«Karagöz — Sorma başıma gelenleri Hacivat; ne sen sor, ne ben söyleyeyim.

Hacivat — Hayrola, anlat bakalım?

— Gazeteci oldum be!.

— Ulan eline ayağına da yakışır ya.. Deveye nazarlık.

— Vay beyim; beğenmedin mi? Ben kimden aşağı kalırım? İzzetli Filip efendiden mi? Yoksa Ali efendiden mi? Yoksa Antuvan'lardan mı? Hele Güllü Agop efendi türkçe öğrenip perdeli orta oyununa masal yazdıktan sonra ben de gazeteci olmuşum çok mu?

— Yok canım; sana çok demiyorum. Şükürler olsun, biz, gazeteci olmuş neler ve kimler gördük.. Lâkin duyduğuma göre bu gazetecilerden bazıları okuma yazma biliyorlarmış. Sende ise okuma yazma hak getire..

— Acaib!.. Gazeteci olmak için okuma - yazma bilmek te mi lâzım geliyormuş?.

— Vallaha bilmem, ama lâ-

Eski Türk Mizahı

Bir başyazı

zım diyenler de var. Sonra daha başka bilgiler de gerek. Meselâ Matematikten cebir bilir misin?

— Bak, ben cebire gelemez, yumuşak iş isterim.

— Hendese, hesap?

— Ha bak, hesapta çok dikkatliyim. Bilhassa bizim kasapla alış-veriş ederken hesapta gözümü dört açarım.

— Astronomi?

— Ondan pekâlâ anlarım. Meselâ bir şık bey gördüm mü, cebinde mangız var mı yoksa nanay mı derhal anlarım.

— Coğrafya, Hukuk?

— Malûm ya, guguk..

— İlm-i servet? (Ekonomi)

— Hayır, Servet beyi tanımam.

— Mantık?

— Mantı mı? Kıymalı ve yogurtlusuna bayılırım...»

Teessür

1908 de çıkan (Edeb Yahu) adlı mizah dergisi, kötü şöhretli bir adamın, önemli bir

işe tayinini haber verdikten sonra şu hikâyeciği yazıyor:

«Tilkiye (Şu tavukları güder misin?) demişler. O da ağlamağa başlamış. (Neden ağlıyorsun?) diye sormuşlar. Tilki, (Şimdiye kadar hangi hizmetinizden kaçındım ki bunun gibi en çok mütehasısı olduğum bir işten kaçınayım?) cevabını vermiş.»

Şey!

1908 yılında yayınlanan mizah dergilerinden (Edep Yahu!), bir milletvekilinin başına gelenleri anlatıyor:

Siverek Mebusu muhterem Başbüyük Celâlettin Efendi, malûm olduğu üzere «Şey» kelimesini inhisarında bulundurmaktadır. Adı geçen mebus efendi; geçenlerde Yemen hakkındaki şeylerini ihtiva eden bir şey hazırlayıp riyasete vereceğini beyan etmişti. Celâlettin Efendi, üç gece önce Divan yolundan eleri cebinde dalgın dalgın yürürken, zihninde de şey lâyihasını şey ediyordu. Bu sırada ayağı kayarak düştü. Zihnindeki bütün şeyler baştan başa çamura bulanıp âdeta şeylere benzedi.

Tarihte Mizah

Hançerli bey

İkinci Mahmut ve Abdülme-cid zamanlarında doğu kültürünü de batı kültürünü de çok iyi hazmetmiş bir saray ve hükümet memuru vardı. Azınlıklardandı. Üç dört yabancı dil bilir, bütün önemli dış görüşmelerde devleti ya doğrudan doğruya temsil eder ya da temsil edenlerin yardımcılığını yapardı. Asıl adı unutulmuştu. Kendisini herkes «Hançerli Bey» diye çağırırdı. Hançerli Bey, devlete millete candan bağlı, türkleşmiş bir kişiydi. Arapçayı, farsçayı da çok iyi anlayıp konuşan, bu iki dâhin edebiyatlarına da kuvvetle sahip olan Hançerli beyin İslâmî bilgilerinde derin ve geniş yetkisi bulunduğu söylenirdi. Bu bilgisi yüzünden zamanının çoğunu Türklerle müslümanlarla bir arada geçirir, din ve felsefe konusunda verimli tartışmalarda bulunurdu. Türkiye'de Fransızcadan Türkçeye ilk lügati düzenliyen Hançerli beyin en yakın Türk dostlarından biri de Keçeci Zade İzzet Molla'ydı. İzzet Molla; bu bilgin, bu diplomat, bu sözlü sohbeti yerinde adamı çok severdi.

Bir gün Hançerli Bey, yine İzzet Molla'yı ziyarete gelmişti. Molla'nın yanında o gün bir çok medreseli misafirler vardı. Sohbet sırasında konu, dönüp dolaşıp, İslâmîliğe, İslâmlığa ilgili ilimlere geldi. Hançerli Bey'le orada hazır bulunan medreseliler arasında derin bir mesele açıldı. Medreseliler, önceleri pek hafife aldıkları adamın, kendilerinden daha ciddi bir şekilde işe eğildiğini görünce şaşaladılar. Biraz sonra da ona karşı samimi bir hayranlık duymağa başladılar.

Bir süre sonra Hançerli Bey, İzzet Molla'nın yalısından ayrıldı. İnsaf ve iz'an sahipleri kendisini ardından takdirle anmağa başladılar. Ama mecliste ham sofu yobazlardan Haydar Efendi adında biri vardı ki, hem kıskançlığından hem de Hançerli beyin, birkaç defa, kendisini ilmi bir şekilde susturmuş olmasından gocunmuştu. İzzet Molla'nın ve diğer arkadaşlarının onu övdüklerini görünce dayanamadı:

«— Dediginiz gibi bu adamın bu kadar ilmi, irfanı varsa; hâlâ neden müslüman olmuyor, doğrusu şaşıyorum.»

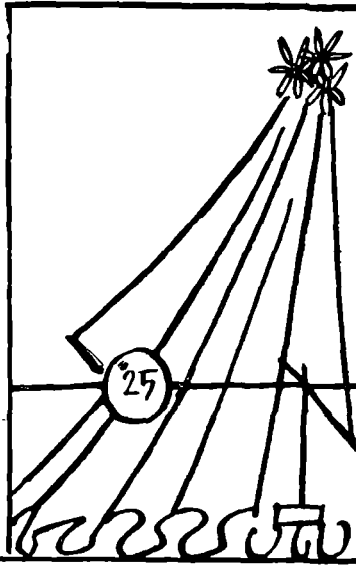
Diye konuştu.

Bunun üzerine İzzet Molla dayanamadı, bu mânasız soruyu soran yobaza başka bir soru ile karşılık verdi:

«— Eğer ilmi olanın mutlaka müslüman olması, ilmi olmayanın hristiyan kalması gerekiyorsa ben de size soruyorum efendi hazretleri; dedi. Sizin de bu kadar cehaletiniz var da hâlâ neden hristiyan olmuyorsunuz?..»

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

BADAM SANA BAYILMIŞ İRFAN...
NE DİYOR BİLİYOR MUSUN?... HEP
BÖYLE SENİN GİBİ BİR DAMAT
VERMESİ İÇİN ÖTEDENBERİ
DUA EDERMİŞ.

TESADÜFE BAK...
ANNEM DE SENİN
İÇİN AYNI ŞEYLERİ
SÖYLEYİ. YALNIZ ŞU
VAR Kİ....

NESRİN'İN YUVARLANMASI
NE KOMİKTİ DEĞİL Mİ?...!

ÇOK GÜZEL KIZ... HEM DE ÇEVİK...
CABULAK TOPARLANDI. SEVİMLİLİĞİNE
'DE DİYECEK YOK. ANI ANLADIM...
BENDEN HOŞLANMADI.

AMMA DA YAPTIN... SİZ GİTTİKTEN SONRA BENİ TEBRİK
ETTİ. SENİ ÇOK YAKIŞIKLI BULMUŞ. TAM BİR
ERKEK DİYOR SENİN İÇİN.

İLTİFAT ETMİŞ... EKSİK OL-
MASIN... NE İŞE ŞİMDİLİK
BUNLARI BİR TARAFİA BI-
RAKALIM... SANA BİRŞEY
SÖYLEMEK İSTİYORUM
NERMİN...

ASIL BEN SANA BİRŞEY
SÖYLEMEK İSTİYORDUM...
TUHAF BİRŞEY AMA BENİ
ANLIYACAGINA EMİNİM.

KADER BİRLİĞİ ETMİŞ DURUMDA İKİ İNSAN
OLDUĞUMUZA GÖRE ARAMIZDA AYRILIK
GAYRILIK DİYE BİRŞEY BAHİS KONUSU
OLAMAZ DEĞİL Mİ?...!

OLMAMASI LÂZİM
TABİİ... YALNIZ
BEN SANA ...

YENİ BİREY DÖŞEMEK VE KENDİMİZE YENİ BİR HAYAT KURMAK
ZORUNDAYIZ. AİLE RE- İŞİ DE SEN OLACAĞIN İÇİN BİRİKMİŞ
BÜTÜN PARAMI SENİN ADINA BANKAYA YATIRDIM. LÜZDAN
SENDE DURSUN. HİÇ İTİRAZ
İSTEMEM.

BÖYLE BİRŞEYE NE LÜZUM
VARDI NERMİN... BENİ
ŞAŞIRTIYORSUN...
BEN SANA

DEVAMI VAR

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 18 —

Sonra anam babam kardeşim, bu güzelim evlâtlık kızların saçlarını da dibinden sıfır numara tıraş makinesiyle keserler ki, kız iyicene madara olsun da evin beyi ile oynasmasın; sen şu dal-gaya bak be...

Neyse efendicağzım, Doktor tekaüt olup gelince, mahalle delikanlısının dilinde Makbule adı da dolanmaya başladı. Evet kız onüçünde var yok ama, yani, maşallahı var, bir kalçalar var kızda... Hani halan diye alınmı-yorsun ya... Bizde yalan yok as-lanım... Tamam mı? Tamam... Biz evdeki kadınlardan duyuyo-ruz; Doktor'un karısı dermiş ki, güya Makbule'nin başından hiç bit eksik olmazmış, kızın saçı-na, sürür derler bir zehir var-dır, ondan sürerlermiş bitler öl-sün diye de gene de bit kaynar-mış... Ondan dolayı kızın saçla-rını kesiyorlar. Gelgelelim, her-kes işin aslını biliyor. Doktor ihtiyar ama, havada uçan dişi sineği kaçırmaz, öyle bir azgın zanpara herif... Ne de olsa der-vişandan. Bizim peder rahmetli de öyleydi... Doktor, kızı orda burda sıkıştırırken, karısı bir-kaç defa yakaladığından, çirkin-leşsin de kocası yüzüne bakma-sın diye kızın saçlarını kökün-den kesiyor, anladın mı?

Bizim orası fakir fukara sem-ti, anladın mı, mahallede evde evlâtlık yalnız bir tane, o da Doktor'un evinde... Öbür aile kızlarına hallenemediğimizden bütün mahalle delikanlıları Mak-bule'ye yeşilleniyoruz, azmış mart kedileri gibi kızın arkasın-da dolanıyoruz.

Neyse anam babam kardeşim, ben bir gün arsadan geçerken Makbule'yi çitlenbik ağacının tepesinde görmüyeyim mi? Vay anam babam... Ben hemen yük-sek ökçelileri for, tak, ağacın tepesindeyim... Ne günlerdi be... Makbule beni görünce bir çığ-lık attı. «Kız sus!» dedim, «du-yarlarsa, seni Doktorlar evden kovarlar ,bana ne?» «Kurban o-layım beni bırak!» diye yalvar-maya başladı. Vah yavrum, ka-narya gibi avucumda çırpını-yor be... Ulan delikanlı, gönül yaralarımı depreştirdin be... Ba-şında saç yok ki yapıssam da çeksem kendime, oğlan çocuğun-dan beter... «Bırak, sonra karış-mam...» demez mi? «Karışmaz-sın da n'olurmuş yani...» diye-rek ben buna bir elatmamla, kız tırnağıyla yüzümü kazıyıp ken-dini aşağı atmaz mı? Allah Al-lah... Yah, ağacın tepesindeyiz be, kız kendini ordan hayda e-dip attı aşağı be... Çitlenbiğin tepesi bizim tekkenin damından daha yüksek... Bende korkudan yürek nah böyle... Hemen ağa-ca sarılıp indim aşağı... O da düştüğü yerden ayağa kalktı. Takunyeleri ağacın dibindeymiş,

takunyeleri giydi, kaçacak ben-den... «Bir yerin incinmiştir me-leğim» dedim, elimi uzattım. Ve şak diye takunyenin kafama in-dığını biliyorum, o kadar. Nah, bak alnıma, kaç sene oldu, hâlâ takunye yerinin izi var... İşte bu, halanın hâtırası... Helâl ol-sun ona...

Takunye'yi de kafama yedik-ten sonra, ben bunu o kızın ya-nına koymam diye aheddim. Fa-kat kızı ele geçirmek ne müm-kün... Arkadaşlar, alnına n'oldu diyorlar, Arapcamı'de kavga et-tim de diyorum...

Neyse uzatmıyalım aslanım, evde Makbule'yi bir dövüyorlar, bir dövüyorlar, geceleri kızın bağrımarlarından konukomşu u-yuyamaz oldu. Doktorun karısı bir yandan, Doktor bir yandan, Doktorun oğlu bir yandan kızı döverlermiş... Hem de nasıl, fu-karanın ağzından burnundan kan gelmecesine... Niye mi? Ni-yesi var mı be aslanım... Karı, Makbule'yi kocasından kıskanı-yor. Kocasını olacak moruk da, kendi oğlundan kıskanıyor. Oğ-lu olacak puşt da, kızı babasın-dan kıskanıyor. Hangisi boş bu-lursa kızı marizliyor. Doktorun karısı kaç kere kızı merdiven-lerden aşağı atmış yahu...

Bir gün ben bu Doktorların evinin arkasından geçerken, pen-cerenin kafesi tıktık vurulmaz mı? Pencereye baktım, bir şey göremedim. Hayırdır inşallah... Kafamı takunyeyle kıran Mak-bule olmaz ya bu... Pencereletin önü de saksı saksı çiçek, karan-fil var, ıtır var, fesleğen var... Ayağımın dibine bir kırmızı ka-ranfil düşünce, ben pencerenin dibine yanladım...

Bir fısıltı: «Başın iyi oldu mu ki?»

Kafamı kaldırmadan «Az daha ölecektim» dedim.

«Oy elim kırılardı da benim...» dedi, «oy kırılmalı elim...»

Birisi görecekti diye de ödüm kopuyor. Efeliği elden bırakma-dan «Ne istiyorsun şimdi ben-den?» dedim.

«Sana diyeceklerim var. Çit-lenbiğin altına gel!» dedi.

Ben hemen mahustan kahve-nin arkasından dolanıp çitlenbi-ğin altına geldim ki bu orda... Hiç umurlamazdan gelip «Ne var kız?» dedim. Birden ağlama-ya başlamaz mı? Bir hoş oldum, anlatamam... Benim de içim ka-bardı. «Beni istiyor musun? İstiyorsan al götür, ne yaparsan yap... Beni bunlar öldürecek-ler... Bak biyol her yanım çürük içinde, öldüm ben... Öldüm çık-a-cak o evden...» dedi.

Kollarını gösterdi, mosmor çürük... Yüzü de öyle... Ben o zaman koca delikanlıyım ama, baba eline bakmadayım. Sonra benim niyetim, doğrusu ya, kız-dan çöplenecek... Doktora şa-purşupur bize gelince yarabbi şükür... Benim niyetim başka...

Velâkin kızın o hali, benim içi-me dokundu... Postnişin bir şeyh Efendinin oğluyum, ne demek yahu... Kala kala bir evlâtlık parçasına mı kaldı diye, anam duyarsa, kahrından ölür. Ben şimdi ne yapayım?

«Hele sen şimdi eve git de, sonra düşünürüz» dedim.

Başımdan savayım da, sonra bir yolunu buluruz diyorum...

«Ben kendimi öldürecekim» dedi, «onlar öldürecekine beni, kendim öldürürüm kendimi... Daha dayanamayacağım... Beni al götür, kulun kölen olayım, kurtar beni, ne dilerse öyle yap!»

Gözlerim doldu, ağlasam karı yanında rezillik... Bir bahane bulmak için «İyi ama» dedim, «mahallede senin için çok dedi-kodu var; Doktor seninle yatı-yormuş, doğru mu?»

Oğlum, senin halan gibi erkek karı yoktur be... Ne dedi biliyor musun: «Allahından bulsun, be-ni zorla alıyor yatağına... Alla-hın bildiğini kuldan ne saklıya-yım» dedi. Bak bak, sen o ya-ş-taki kızdaki namusa bak be. Vay namussuz moruk, ulan torunu yaşında kıza ha...

«Oğlu da şey'ediyormuş; öyle diyorlar mahallede, doğru mu?» dedim.

Sicim gibi yaş akıyor gözlerin-den... «Ben yalan diyemem, sa-na hiç yalan diyemem. Doğru... Doktorun karısı beni zorla oğ-lunun koynuna sokuyor ki, ko-cası bana bakmasın...»

Ağlıyor fukara...

Baktım ben de ağlıyacağın, hem de ağlıyorum... Kız ağladı-ğımı görmesin diye arkamı dö-nüp «Hadi hadi, sen git eve... Ben seni ararım...» deyip yürür-düm.

Ah ulan ah... Sen bendeki ka-faya bak... Kızıoğlankızla evlen-dik de ne oldu be; karı bize tak-tırdı, hem de yaldızlısından. Al-tı sene mapusluğum o yüzden...

Neyse aslanım, bu anlatığımı'n ayna kalmadı, o moruk Dok-tor cartayı çekti. Altmışından sonra azanın sonu bu... Makbu-le koynundaymış, demek moruk zora gelince, tahtalıköyü boyla-mış. Moruk titriye titriye kas-katı kesilince fukara Makbule de çığlık çığlığa kaçıyor yatak-tan. Ev halkı uyanıyor. Hemen gecenin bir vakti kızı kapıda-sarı ediyorlar, sokağa atıyorlar fukarayı... O zaman kim arar, kim sorar...

Biz Makbule'yi unuttuk. Ara-dan seneler geçti. Peder rah-meti rahmana kavuştu. Mek-tepte okumuşundur, tekkeler kapatıldı. Senin anlıyacağın, ben de düdük gibi ortada kaldım. Bereket askerlikte, İstanbul ço-cuğu olduğumdan, biraz da o-kuryazarlığımız var, bizi kayır-dılar.

Terhisten sonra şoförlük öğ-

rendim, İstanbul'da birisinin taksisinde şoförlük yapıyorum. O zamanlar İstanbul'da tak-si az, nerde şimdi... Ben gece ça-lı-şıyorum, gündüzleri de başka bir şoför...

Bir gece, sabaha karşıydı, Be-yoğlu'ndan Büyükdere'ye bir müşteri götürmüştüm. Dönüşte, daha Bebek'e gelmeden, baktım yolda bir hususi araba bozul-muş, şoförü de tamir etmeye uğraşılıyor. Yanında durdurdum benim külistürü, şoföre,

— Ne oldu arkadaşım, bir şey lazım mı? dedim.

Şoför,

— Bu meret gitmiyecek... Sen bizimkilerini al götür arkadaş-şım... dedi.

Son model kız gibi arabadan bir kadınla bir herif indi, benim arabaya bindi. Kısmet işte... Ka-rıyla herif Fransızca konuşuyor-lar, demek ecnebi milletinden. Şoföre,

— Nereye gidecek bunlar arka-daşım? dedim.

— Şişli'ye... dedi.

Arabaya binerlerken baktım; kadın bebek, bebek, sarışın be-mek... Herifi dersin göbekli bir kalantor.

Arabayı gazladım, dikiz ayna-sından onlara bakıyorum. Hiç durmadan vırvır konuşuyorlar. Kavga ettikleri belli. Fransızca da olsa kavga anlaşılıyor. Bir-birlerine bağırıyorlar. Herifin bağıracağı yok ya, karı bayraklı-lardan... Herif alttan aldıkça karı bayrağı açıyor. Vay zilli vay... Nerdeyse herifi dövecek. İkisinin sarhoş olduğu belli, zom olmuşlar.

Karı Fransızca konuşurken birdenbire,

— Eşşoğlu eşşek!.. diye bağır-masın mı?

Karının yerlimalı olduğunu ça-ktım.

Kadın bağırıyor, bağırıyor, huzunu Fransızca alamayınca ara-dabir Türkçe olaraktan suntur-luyu savuruyor:

— Pezevenk!..

Biraz sonra bir kantarlı daha:

— İtoğlu it!..

Daha ne yakası açılmadık kü-fürler... Erkeklik namına benim yüzüm kızarıyor. Karının Türk-çe küfür edişine bakılırsa, herif Türkçe çakmıyor.

Karı bir kere daha, herife,

— Boynuzlu! diye bağırınca, ben artık dayanamadım,

(Devamı var)

S EYAHAT etmek bir sanattır. Hem de derin bir sanat!

Pasaportunuzu, dövizinizi cebinize koymakla ve gideceğiniz yerler hakkında malûmat sahibi olmakla, hattâ bir iki yabancı dil bilmekle iş bitmez..

Hele tren yolculuğu bambaşka bir âlemdir.. O daracık kompartımanlarda ilk defa gördüğünüz, huyunu, suyunu bilmediğiniz kişilerle samimiyet kurmak, saatlerce karşı karşıya oturup sohbet etmek, onları sıkmadan konuşmak her yeğidin harcı değildir!.

Bu yolcuların içinde şehrin kalabalığından, gürültüsünden kaçıp bir yerde başını dinlendirmeye gidenler bulunduğu gibi sırf macera için tren seyahatini tercih edenler de vardır.

Önce şunu söyleyelim ki hikâyemizin kahramanı bayan Rosati bir macera kadını değildi. Hattâ bu maksatla seyahat etmekten nefret ederdi.

Gençti, güzeldi, zengindi ve hiçbir gönül takıntısı da yoktu. Onu tanıyanlar üstün bir karakteri olduğunu söylerlerdi. Karşısına birçok erkekler çıkmış fakat hiçbirisiyle ilgilenmemişti. Daha doğrusu tam istediği erkeğe rastlamamıştı. Rastlasa belki bir maceraya atılmayı da göze alırdı.

O gece ansızın Riviera'ya gitmeye karar verdiği için yataklı vagona kendine bir yer ayırtmamış, birinci mevki kompartımanlarından birine binmişti..

Talihi vardı. Kompartımanında kimsecikler yoktu.. Nefti, zarif valizlerini taşıyıp yerleştiren barmamla ücretini verdikten sonra, istasyondan aldığı me-muallardan birinin sahifelerini ağır, ağır karıştırmaya başladı. Bir taraftan da kompartımana gelecek meçhul yol arkadaşını düşünüyordu.

Onun gibi genç ve güzel bir kadının bir kompartımanında yalnız bulunmasının birçok mahzurları, hattâ tehlikeleri olduğunu hatırladı. Koridora çıktı. Bir pencerenin önünde durdu. Tatlı bir rüzgâr esiyor, saçlarını dağıtıyordu..

CENTİLMEN YOLCU

Ceviren: Selâmi Yurdatap

Biraz sonra tren bir istasyonda durmuştu. Vagona binen bir bay, doğru bayan Rosati'nin kompartımanına girdi ve karşısındaki yere oturdu.

Bayan Rosati damdan düşercesine önüne dikilen bu yolcuyu görmemezlikten geldi. Bu gibi hallerde ağır ve temkinli davranmak âdeti idi. Hem de bu adam bir hırsız, bir gangster veya macera peşinde koşan bir kimse olabilirdi. Aksi de olmak ihtimali vardı, belki de bir centilmendi.

Okuduğu polis romanlarında, böyle tren seyahatlerinde geçmiş vak'alar gözünün önünde canlandı.

Bununla beraber bayan Rosati'nin zihnini kaplıyan şüphe bulutları çabuk dağılmış, yol arkadaşının halinde ve davranışlarında korkulacak bir şey görmemişti, ağır-başlı bir adamdı bu...

Kıbar, sık ve ince yapılı idi. Derin ve hulyalı bakışları vardı.. Hareketli ve eğlence hayatına alışık kimseler gibi biraz yorgun görünüyordu..

«— Meşhur bir futbolcu, yoksa ünlü bir aktör mü?..»

Bayan Rosati, kendi kendine bu soruyu sorarken kompartıman arkadaşının glyinişini incelemekten kendini alamamıştı.. Bu adam yaşadığı kıbar muhitin erkekleri gibi glyinmişti. Siyah elbisesi çok yakışmıştı. Artık ona rahat rahat bakabiliyordu. Birkaç defa da gözgöze gelmişlerdi. İnsana itimat veren tatlı, yumuşak bakışları vardı. Her halile kadınların hoşuna gidecek bir tipte idi.

Bayan Rosati ilk düşüncesini değiştirmiş, kendi kendine:

«— Bu geceki yol arkadaşım muhakkak yüksek bir şahsiyettir, ya diplomat, ya büyük bir sanatkârdır?»

Diyordu.

Bu gibi düşünceler arasında iken birdenbire dizinin üzerinde duran el çantası kaydı, yere düştü. Adam, ölçülü bir davranışla yere eğilip çantayı aldı, bayan Rosati'ye uzattı ve ona minnet yüklemek için olacak ki bu hareketine yapmacık bir gülümseme ekledi..

Güzel kadın, çantasını açtı, altın tabakasından filitreli bir sigara çıkardı karşısındaki adam; yelek cebinden çıkardığı zarif bir çakmakla sigarasını yaktı ve bundan faydalanmayı da asla düşünmedi.

Bayan Rosati, yol arkadaşının yüksek sosyete mensup bir centilmen olduğuna artık tamamiyle inanmıştı. Bütün davranışlarıyla bunu isbat ediyordu.

Biraz sonra trenin restoranında birlikte yemek yerlerken bayan Rosati, çok memnun ve neşeli görünüyordu. Yol arkadaşı, tam mânâsıyla dünya görmüş, aydın bir insandı. Bilmediği şey yoktu. Üstelik çok ta tatlı konuşuyordu.

Genç kadın, aşka susamış gönlünde bir kıvıldama hissetmişti. Neler, neler düşünüyor, ne hayaller kuruyordu. Yol arkadaşının kadehine doldurduğu şarabı içerken istekli bir gülümseme ile:

— San Remo'da bir ay kalacağım.

Dedi.

Adam, tatlı bir tebessümle mukabele etti:

— Ne mutlu... Ben de!

Genç kadının gözleri sevinçle parladı:

— Savoia oteline ineceğim.

— Ben de Aurora oteline..

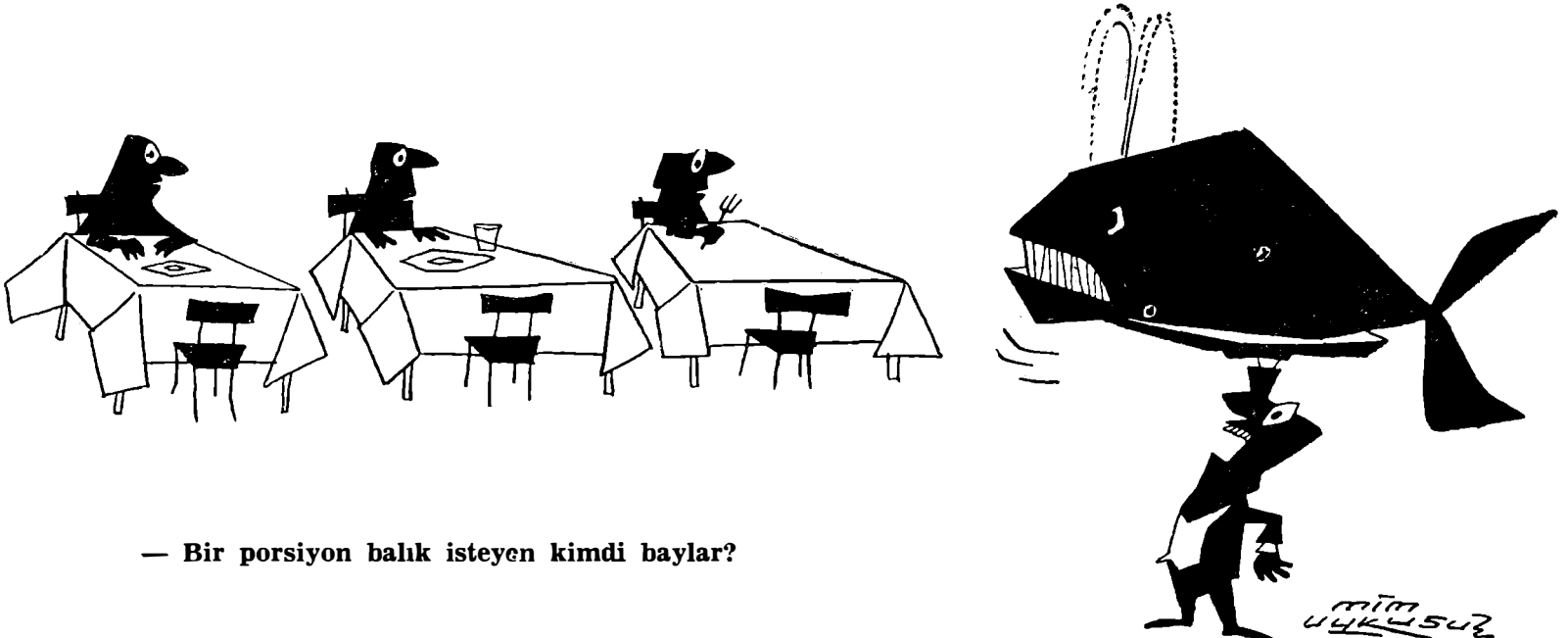
Kadın, cilveli ve şakrak bir sesle sordu:

— Neden Savoia oteline inmiyorsunuz?

Adam, içini çekti:

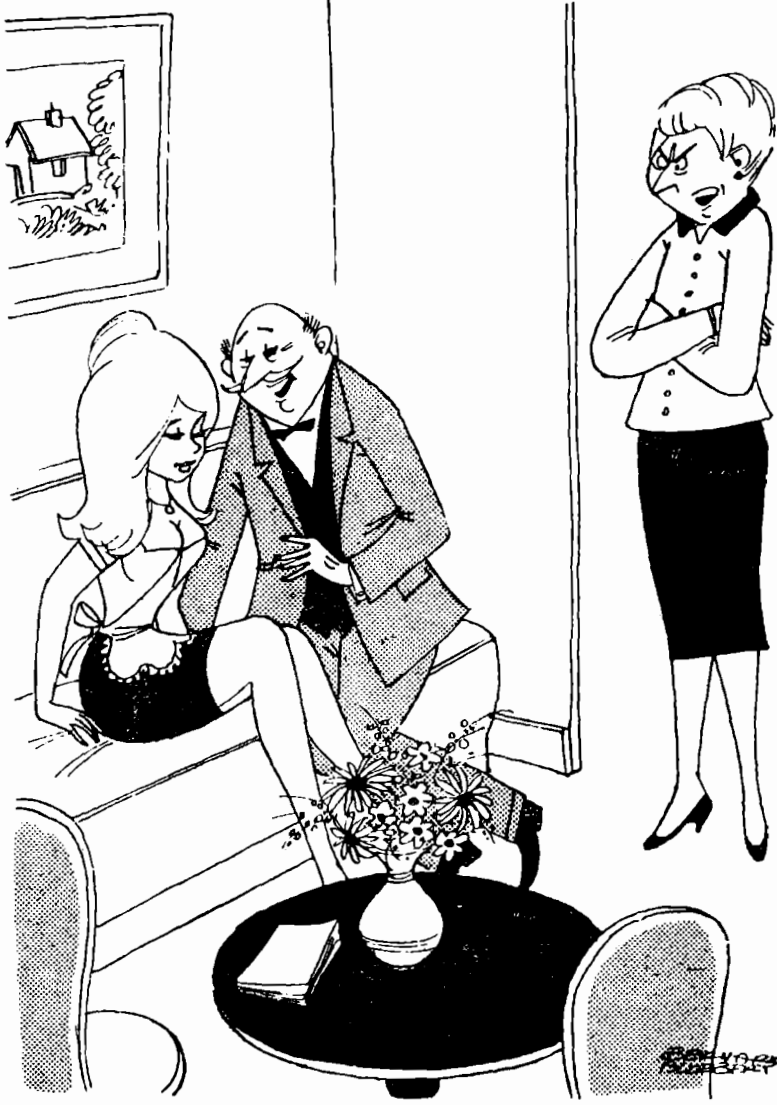
— Çok isterdim, ama imkân yok bayan.. Aurora otelile anlaşmam var, bütün bir yaz mevsiminde şef garson olarak orada çalışacağım, şayet bir gün bize gelirsiniz size hizmet etmekle şeref duyacağım!.

Selâmi Yurdatap

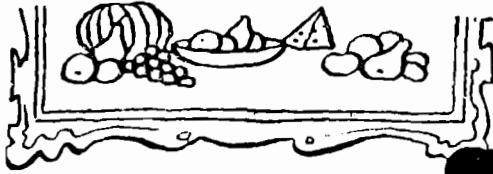

— Bir porsiyon balık isteyen kimdi baylar?

Dün ya Karikatürleri

-BANA İHTİYACIN VAR MI?
-HAYIR KARICIĞIM, HEMEN GİDEBİLİRSİN!

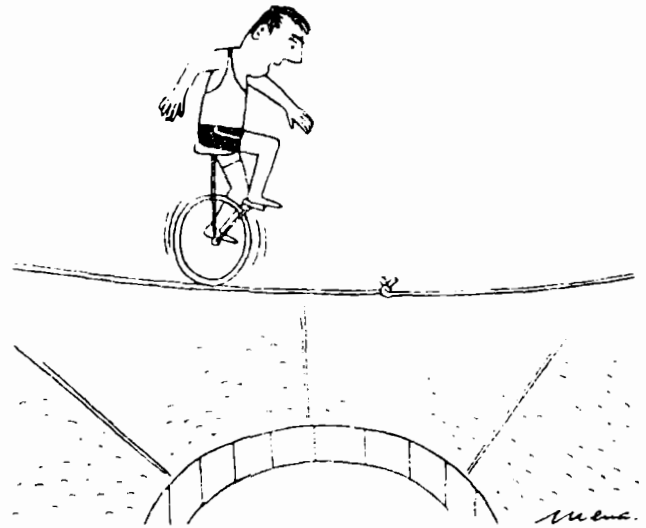
-HANGİ İŞE GİRDİMSE BECEREMEDİM...
-EVLEN BARI!..

-BÖYLE DURUNCA BAŞIM
DÖNÜYOR DOKTOR!

HESABI HANGİNİZE VERİYİM?
-FARKETMEZ İKİMİZDE DE ME-
TELİK YOK!..

YAZISIZ...

HAŞERELERE
KARŞI

dibrom®

- Dibrom'un etkisi ani, mutlak ve kalıcıdır.
- Dibrom haşerelerin mukavemet kazanmadıkları bir ilaçtır.
- Dibrom, özellikle karasinek, sıvrisinek, hamamböceği, pire ve tahtakurusuna karşı kullanılır.

PIYASAYA VERİLMİŞTİR

(Radar Reklâm: 71—87)

REKLAM
LARINIZ
İÇİN

"BASIN İLAN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

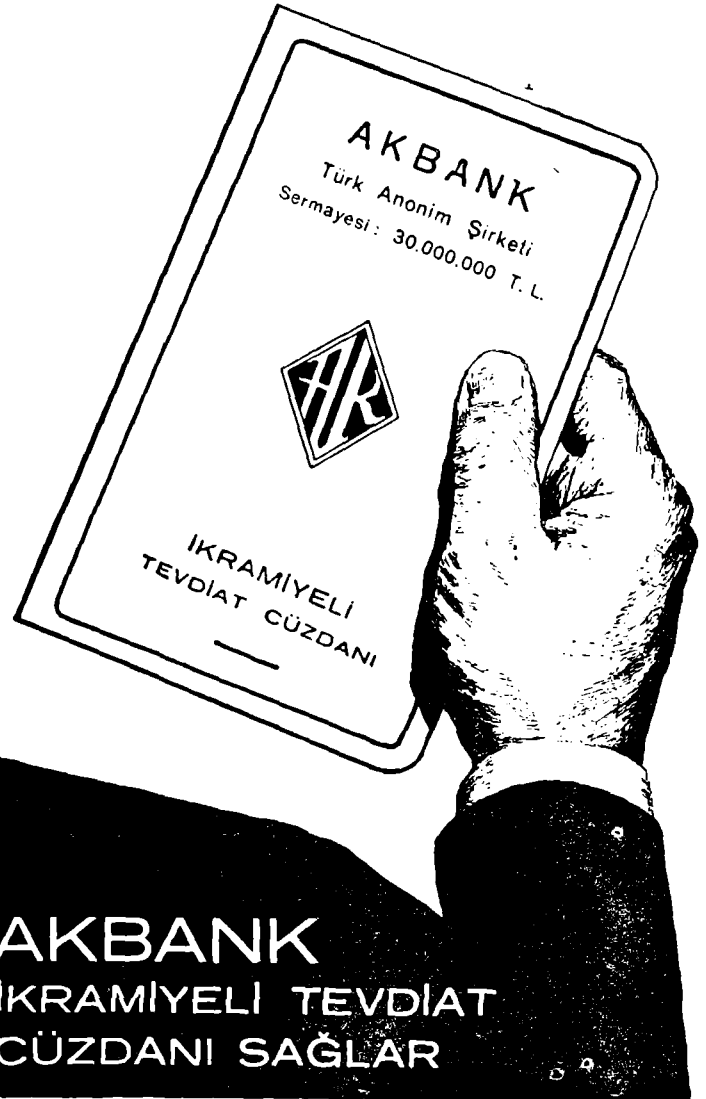
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın: 6649—88)

(AK—89)

**İSTİKBALDEKİ
GÜVENİNİZİ**

AKBANK
İKRAMIYELİ TEVDİAT
CÜZDANI SAĞLAR

AKBANK

(AK—90)

AKHABA

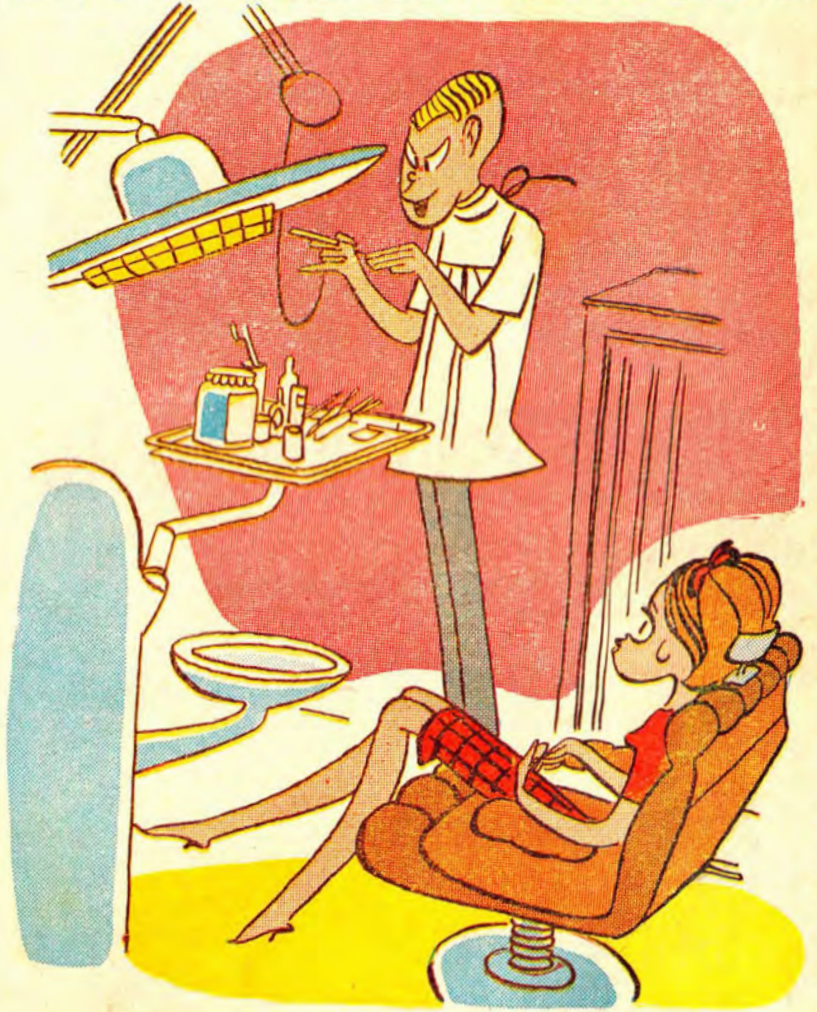
-ÇOK MU ACIDI, ÖPEYİM DE GEÇSİN

ISKARPİNİZİ NEYE ÇIKARDINIZ?
-CANIM ACIYINCA HABER VERMEK İÇİN!

- YIRMI DÖRT SAAT ÖPÜŞMEK YOK!..

-EEE LİLİCİĞİM... VAKTİYLE BANA ÇEKTİR-
DİĞİN ACILARI HATIRLIYOR MUSUN?